

Frankrigs Macron med kurs mod krig

Paris, 27. februar 2024 (EIRNS) – Frankrigs præsident Emmanuel Macron samlede i går 27 stats- og regeringschefer eller deres ministerielle repræsentanter i Paris for at deltage i en konference om støtte til Ukraine. Macron benyttede lejligheden til at optrappe sine angreb og trusler mod Rusland.

Macrons krigeriske holdning har udviklet sig i de seneste uger, især siden Donald Trump truede med at afskære USA's udgifter til Europa fra NATO, hvis de forskellige lande ikke øger deres forsvarsudgifter. I slutningen af januar, under en rejse til Sverige den 30.-31. januar, understregede Macron i sine bemærkninger at Europa er nødt til at sikre sit eget forsvar, selv hvis USA beslutter ikke at fortsætte støtten til Ukraine. USA er vores allierede, en stor allieret, sagde Macron i Sverige, og understregede dog at man ikke må glemme, at Ukraine er en del af det europæiske kontinent.

Macron kom endda med en vag trussel om, at den franske atomafskrækkelse kunne blive brugt til at afskrække fra krig i Europa. I forbindelse med gårsdagens begivenhed optrappede Macron hensynsløst situationen yderligere og erklærede endda, at "indsættelse af tropper på landjorden" ikke kan udelukkes." I sine indledende kommentarer dramatiserede Macron og sagde, at siden krigens første dag har det, der står på spil i Ukraine, også været afgørende for vores fremtidige sikkerhed i Europa. I de seneste måneder, sagde Macron, har der været en skærpelse af den russiske attitude både indenrigspolitisk – med henvisning til det påståede mord på Navalnyj – og i Ukraine. Rusland har også øget sine cyberangreb overalt, insisterede han.

Macron udtalte: "De lande, der er repræsenteret her på konferencen i Paris, har alle sagt, hvad de tænker om den

nuværende situation, og deres samlede analyse påpeger, at det inden for få år vil være nødvendigt at forberede sig på, at Rusland vil angribe disse 10 lande." Han tilføjede: "Vi befinder os helt sikkert i et øjeblik, hvor en opvågning er nødvendig for os alle, i betragtning af truslens ændring fra et militært og strategisk synspunkt." Så, "for det første kan og må Rusland ikke vinde denne krig i Ukraine for Ukraines skyld. For det andet er vi i gang med at sikre vores kollektive sikkerhed, nu og i fremtiden. For det tredje er vi alle enige om, at vi ikke ønsker at gå i krig med det russiske folk."

Macrons krigsiver er resultatet af en række begivenheder, der startede med Macrons rejse til Sverige den 30.-31. januar, hvis formål var at forny det strategiske partnerskab med landet, der netop var blevet medlem af NATO. Den 12. februar organiserede Macron så en genoplivning i Paris af "Weimartrekanten", den strategiske alliance fra 1991 mellem Frankrig, Tyskland og Polen, hvor det grundlæggende tema selvfølgelig var Ukraine og behovet for et forenet og stærkt EU og NATO.

Desuden tog den ukrainske præsident Zelenskij på en rundrejse i Europa, hvor han startede i Storbritannien den 12. februar og fortsatte til Frankrig og Tyskland den 16. februar. Under disse besøg underskrev Ukraine en fuld sikkerhedstraktat med hvert af de tre lande, der involverer fuldt militært, industrielt og civilt samarbejde, for at hjælpe Ukraine ikke kun mod russisk aggression, men også til at genvinde alt territorium det har mistet til Rusland og genopbygge det. Disse traktater giver Ukraine udsigt til et langsigtet samarbejde, der i sidste ende vil føre landet direkte ind i EU og NATO, en strategi, der blev vedtaget på NATO-topmødet i Vilnius den 11.-12. juli 2023. Den fransk-ukrainske traktat, der gælder i 10 år, kræver fuldt samarbejde med forsvarsindustrien i Ukraine for at konfrontere Rusland og, i tilfælde af yderligere russisk aggression, militær støtte til Ukraine inden for 24 timer.

Eks-NATO-general Kujat fremhæver faren ved at indsætte europæiske tropper i Ukraine

Den 27. februar 2024 (EIRNS) – Spurgt af det tyske radionetværk Deutschlandfunk om gårsdagens forslag på krigskonferencen i Paris, indkaldt af den franske præsident Emmanuel Macron, om at indsætte europæiske tropper på landjorden i Ukraine, svarede den tidligere formand for NATO's militærkomité (2002-2005) general Harald Kujat (pensioneret)..: "Først og fremmest må man sige, at dette er en diskussion, som jeg har frygtet i månedsvis. Jo tættere det militære nederlag i Ukraine kommer, jo mere rejser spørgsmålet sig, om NATO-tropper skal følge vores våben, vestlige våben, ind i Ukraine eller ej?" Senere tilføjede han: "Jeg vil bare sige, at Macron har spillet en meget forsigtig, moderat rolle indtil videre. Jeg er forbløffet over, at han tog dette skridt."

Kujat, som også var tidligere generalstabschef for det tyske Bundeswehr (2000-2002), sagde: "Vi ved, jeg ved i hvert fald fra tre lande, at denne mulighed diskuteres seriøst. Russerne ved det i øvrigt også. Og efter min mening har de gjort operationelle forberedelser til dette scenarie i flere uger." Lande, der sender tropper til Ukraine, "må også gøre sig klart ... at når det kommer til kamphandlinger med deres styrker i Ukraine, så er der ikke tale om NATO..."

Kujat skelnede mellem den nuværende praksis med amerikansk, fransk og britisk personale i Ukraine uofficielt og en mere officiel rolle, som ville tvinge Rusland og fremprovokere en direkte konfrontation mellem Rusland og de europæiske lande. Sidstnævnte "krigsdeltagelse" er en tilstrækkelig alvorlig anledning.

Kujat understregede dog, at presset for at få langtrækkende missiler til Kiev (både dem til Tysklands Taurus-missiler, men formodentlig også den nyligt annoncerede koalition, som Macron netop havde opfordret til) har den dækhistorie, at det bruges

til at afskære “de russiske kampstyrker fra deres forsyninger fra moderlandet.” Men “det handler ikke om” dette. Det handler om, “hvad de franske og britiske kamptropper kan udrette. Det handler om at angribe strategiske mål i Rusland.” Han nævnte derefter eksemplet med det ukrainske droneangreb den 26. december 2022 på en russisk “interkontinental strategisk flyveplads i Engels, nær Saratov, hvor den atomare flåde af strategiske bombefly er stationeret. Det er sådan et strategisk mål. Forestil dig, hvis du havde ramt det atomare våbendepot med disse droner. Så ville vi begge ikke længere kunne ringe til hinanden i dag.”

Emmanuel Macron. UN Photo/Goncalo Borges Dias

Midt mellem liv og katastrofe: Genoprettelse af USA's sande mission

Den 26 februar. Verden er på vej ind i den farligste periode i moderne historie, og alle sejl sættes til for at forhindre, at et skifte finder sted. Der er nedtælling til verdenskrig, og flere mennesker må få øjnene op for faren og få en fornemmelse af, hvordan den kan løses.

Den ukrainske konflikt er et bevis på, at ideologerne i Washington og London, på trods af den åbenlyse kendsgerning at krigen ikke kan vindes militært, nægter at lade det stoppe dem og i stedet fortsætter med at insistere på Ruslands totale “nederlag”. En artikel i New York Times fra den 25. februar illustrerer, hvordan der faktisk har været en ti år lang

“skyggekrig på højtryk” mellem USA og Rusland, hvor CIA har etableret dybe netværk i Ukraine, som har hjulpet med alt fra snigmord til træning af landets nuværende efterretningschef.

Et ukrainsk parlamentsmedlem har nu gentaget en opfordring til at bringe atomvåben tilbage til Ukraine – en udmelding, som ikke bare skal ses som en udtalelse fra en enkelt galning, men snarere som et udtryk for at denne form for vanvittig retorik bliver forstærket. På samme måde bekymrer Tysklands afstemning i Forbundsdagen den 22. februar om at sende “langtrækkende våbensystemer” til Ukraine med rette mange om faren for at bringe Tyskland, et NATO-land, direkte ind i krigen, hvis de leveres. Selvom deres “Taurus”-missiler ikke er blevet godkendt endnu, rykker det os stadig tættere på den snubletråd, som Rusland vil blive tvunget til at reagere på.

Nylige indrømmelser af den kommende fiasko i Ukraine-krigen, såsom udtalelser fra den tidligere Centcom-talsmand oberst Joe Buccino og Council on Foreign Relations højtstående medlem Charles Kupchan, er nyttige og kan hjælpe med at befri folk for nogle af deres vrangforestillinger. En anden anklage, der er ved at gå op i røg, er den der rettes mod Putin for dødsfaldet den 16. februar af Vestens yndling, Alexey Navalny. Ikke alene blev hans lig returneret til hans familie i rette tid, men Ukraines militære efterretningschef erklærede også, at “jeg må skuffe jer, men vi ved, at han døde af en blodprop.”

I en diskussion med medarbejdere i dag understregede Helga Zepp-LaRouche, at hvis man gør status over de vigtigste udviklinger i verden, ser dette år ud til at blive et meget ustabil år. Brasiliens præsident Lula da Silva står i spidsen for G20, Ungarns præsident Viktor Orbán står i spidsen for EU, Rusland står i spidsen for BRIKS, og Trump vil sandsynligvis vinde det amerikanske valg. Så landskabet i verden vil med garanti være i forandring. Dertil kommer det skrøbelige finansielle system, som kan kollapse når som helst, planen om at indføre en ny reservevaluta, og BRIKS-landene, som

fortsætter med at blive den dominerende dynamik i verden. Tilsammen står det klart, at hele verden kan bevæge sig i retning af et nyt økonomisk system – medmindre der selvfølgelig udløses en atomkrig for at forhindre det.

I betragtning af denne situation sagde Zepp-LaRouche følgende:

“Det eneste rationelle, som folk i USA og Europa kunne gøre, er at opgive denne gudsforladte geopolitiske sygdom, hvor man er nødt til at besejre en fjende for at vinde, at have et nulsumsspil. “Enten vinder du, eller også taber jeg. Det er en helt forkert opfattelse, og universet fungerer ikke på den måde, for universet er organiseret på en anti-entropisk måde, så hvis man fremmer nyskabelse og ansporer højere ordener af ting, er man i overensstemmelse med universets love. Derfor vil eksistensen af win-win-samarbejde på planeten være i overensstemmelse med universets love, mens insisteren på et entropisk tab-tab- eller nulsumsspil simpelthen ikke er i overensstemmelse med universets love. Vi er nødt til at bringe den politiske og økonomiske orden på planeten i overensstemmelse med universets love for at opnå en holdbar fred og en holdbar eksistens for den menneskelige civilisation.”

Dette ansvar hviler især på skuldrene af dem i USA, en nation, som i øjeblikket giver sin accept til et folkemord i Gaza. Som i tilfældet med piloten Aaron Bushnells selvaftbrænding den 25. februar, ser selv de bedste og mest patriotiske unge mennesker i Amerika ingen muligheder for at stoppe den rædsel, der udføres i deres eget navn, selvom mange desperat ønsker og længes efter en. Det er derfor LaRouche-bevægelsens opgave, gennem Oase-planen for Sydvestasien, at genoprette USA's menneskelighed og mission – en nation, hvis sande traditioner nødvendigvis må genoprettes nu.

Credit: Photo by the U.S. Bureau of Reclamation.

Hvad gør os anderledes?

26. februar 2024 (LaRouche-Organisationen) – Folk og nationer over hele verden hæver deres stemmer i opposition til det folkemord, der udføres af Likud-regimet i Israel mod civilbefolkningen i Palæstina. Alligevel forbliver premierminister Netanyahu og hans håndlangere uforsonlige og trodsige, fast besluttede på at gennemføre det, som den amerikanske FN-ambassadør Linda Thomas Greenfield, måske utilsigtet, kaldte en “endelig løsning” i de besatte områder – og USA fortsætter med at bruge sin veto i FN til at forpurre ethvert forsøg på at stoppe det.

Folk og nationer verden over fordømmer USA's neokonservative udenrigspolitik, som søger at opdele verden i geopolitiske magtblokke og bruge forskellige former for tyrannisering og afpresning for at tvinge nationer til at slutte sig til den foretrukne blok. Alligevel lader det ikke til, at de amerikanske borgere forstår, hvordan denne adfærd repræsenterer et skammeligt forræderi mod vores bedste traditioner; de støtter den enten af uvidende autoritetstro eller fordømmer deres nation, som om denne adfærd udgør den samlede sum og substans af hele vores historie.

Det er ikke uløselige problemer. Vi må ikke tillade vores medborgere at kollapse i impotent populistisk raseri, eller endnu værre, at støtte disse grusomheder ud fra en misforstået følelse af national loyalitet. Den manglende ingrediens er det perspektiv, som den afdøde Lyndon H. LaRouche, Jr. og de organisationer, der fortsætter hans arbejde i dag, tilbyder.

LaRouche forstod den ældgamle imperiale taktik, divide et impera, del og hersk, som skaber etniske eller religiøse konflikter, der næres af en endeløs cyklus af forfølgelse og

hævn. Den israelsk-palæstinensiske konflikt er et skoleeksempel. Den eneste måde at bryde cirklen på er ved at føre en politik, der gavner begge parter og giver håb om et bedre liv for alle involverede; den manglende ingrediens er håb, og når håbet er til stede, kan folk tale med hinanden som rationelle voksne og lægge hævnens sprog til side. Dette er vigtigheden af LaRouches Oase-plan, som Christopher Sare forklarede i denne uge.

Divide et impera: På samme måde bliver de amerikanske vælgere manipuleret til at vælge side i et latterligt præsidentvalg, hvor de førende kandidater i begge de store partier konkurrerer om, hvem der kan tilbyde den mest højlydte støtte til folkemord i Gaza og til hensynsløs geopolitisk konfrontation med nationerne i den Globale Majoritet. En illusion af valgmuligheder skabes af mediernes fokus på "kilespørgsmål", som LaRouche fordømte som "en karakteristisk af moralsk korrupsion i ekstrem grad". Hvis man lader sig manipulere af enkelte "mærkesager", sagde han, "... er man villig til at lade verden gå ad helvede til, så længe ens mærkesag bliver støttet."

Hvordan befrier vi vores medborgere fra propagandaens jerngreb i dette valgår? Vi minder dem om, at Amerikas sande sjæl kan findes i vores gentagne bestræbelser på at bryde med Det Britiske Imperium, og alt hvad det repræsenterer (hvilket netop er, hvad de neokonservative i begge partier repræsenterer i dag). Lyndon LaRouche var enestående i amerikansk politik, fordi han forstod, at den anglofili, som sivede ind i alle amerikanske institutioner efter præsident Franklin Roosevelts død, var den korrumperende faktor, som vendte os væk fra vores bedre engle og i sidste ende forvandlede USA til en slyngelstat. En tilbagevenden til vores nations anti-imperiale identitet kan genoprette dens sjæl.

LaRouche forlod os for fem år siden, men der er nye politiske ledere i USA, som fremmer hans ideer og fører hans arv videre. En nylig Presidents' Day-konference i New York præsenterede to

kandidater, der eksemplificerer dette, senatskandidat Diane Sare og kongreskandidat Jose Vega.

Disse kandidater går foran med et godt eksempel og viser deres medborgere, hvordan de kan gøre op med de fejlbehæftede aksiomer, der tilsyneladende fastholder os i uløselige kriser. Følg deres eksempel, og mobiliser jer for at skabe en smuk fremtid!

LaRouches halvtredsårige historie for fred i Sydvestasien

LaRouche-bevægelsens bestræbelser på at opnå en varig fred og et nyt paradigme for udvikling i Sydvestasien går mange år forud for offentliggørelsen i juli 1990 af "Oase-planen", som er emnet for en nyligt udgivet video fra LaRouche-Organisationen.

"Det objektive grundlag for en [mellemøstlig] løsning er den økonomiske udviklingspakke, vi har foreslået," skrev LaRouche i en artikel fra august 1977 i nyhedsbrevet Israel og Palæstina. "Enhver anden tilgang vil mislykkes, vil hurtigt blive forvandlet til en farce – og sandsynligvis krig. Men det er ikke de materielle fordele i sig selv, der skaber grundlaget for fred. Det er det faktum, at en forpligtelse fra regeringerne til at realisere høje videnskabelige og teknologiske fremskridt fremmer humanistiske synspunkter."

En tidslinje over interventioner som denne er samlet i en artikel udgivet i EIR i 1993, "A Chronology of LaRouche's Attempts To Achieve a Lasting Mideast Peace". Den er værd at læse!

Harley Schlanger præsenterede kronologien over LaRouche og LaRouche-bevægelsens indsats for udvikling som betegnelse for fred i Mellemøsten i LaRouche-Organisationens regelmæssige lørdags-udsendelse, Manhattan Project Meeting, den 21. oktober 2023.

Mobilisering for at skabe en smuk fremtid

Ikke korrekturlæst

Verden står over for flere krisepunkter, der kræver en transformation i vores tilgang og principper. I tilfældet med NATO's eskalering over for Rusland og bekymringen for russiske atomvåben i rummet, er der opstået spændinger mellem Rusland og Vesten. Den russiske viceudenrigsminister Sergei Ryabkov har kritiseret hysteriet omkring rumvåben som "absurd" og påpeget, at det er svært at kommunikere med USA på grund af deres åbenlyse løgne.

NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg har også bidraget til denne uvederhæftige adfærd. Han har udtalt, at NATO arbejder for at undgå krig med Rusland, samtidig med at han understreger, at Ukraine bør have ret til at bruge F-16-fly til angreb i Rusland. Disse udtalelser har gjort det svært for Rusland at have tillid til vestlige embedsmænd.

Denne irrationalitet har alvorlige konsekvenser for de vestlige lande selv. Europæiske lande oplever en økonomisk tilbagegang, der forværres af deres egne sanktioner mod Rusland. På et topmøde mellem EU's finansministre blev der fremsat desperate forslag til finansiering af klimaomstilling, investering i kunstig intelligens og forberedelse af militært forsvar mod Rusland. Alt dette sker samtidig med budgetnedskæringer, stigende priser og folkelig utilfredshed.

I Gaza er situationen også kritisk. Der er øget bombardement

af Gazas sidste "sikre zone" i Rafah, og der er trusler om en fuldskala landinvasion. Samtidig lider befolkningen under hungersnødslignende forhold på grund af manglende humanitær hjælp fra Israel. Israel har ikke kun udvist ligegyldighed, men har også annonceret nye ulovlige bosættelser på Vestbredden. USA's begrænsede kritik af Israels handlinger virker meningsløs og ignorerer den fortsatte rædsel.

Der er rapporter om, at der forhandles om en gidselaftale mellem Israel, Egypten, Qatar og USA. Uanset udfaldet af disse forhandlinger og en eventuel våbenhvile, er spørgsmålet, hvad der vil ske derefter. Hvor længe kan en våbenhvile vare, og hvordan kan stabilitet og fred sikres på lang sigt i regionen?

LaRouches Oasis-plan præsenterer en mulighed for at ændre dynamikken i regionen fra konflikt til udvikling og stabilitet. Planen beskriver et økonomisk udviklingsperspektiv, der kan skabe en win-win-situation. Ved at omfavne Oasis-planen kan vi bringe diskussionen videre og finde fælles fodslag.

I baggrunden af alt dette er der dog en ændring i synspunktet, som i stigende grad fejer hen over verden. Kinas FN-ambassadør Zhang Jun pegede direkte på en sådan ændring under en høring i FN's Sikkerhedsråd fredag den 23. februar, hvor han insisterede på, at den eneste måde at løse konflikten i Ukraine og i verden mere bredt på er at ændre sin tankegang:

"Den kolde krig sluttede for over 30 år siden. Siden da har det internationale landskab gennemgået dybtgående ændringer, og multipolariseringen af verden har taget fart. Dette er tidens trend og historiens tidevand. Menneskeheden udgør et fællesskab med en fælles fremtid. Alle lande, store og små, er lige medlemmer af det globale samfund, når det kommer til internationale relationer, og har ret til en plads på den internationale arena... At verden glider tilbage til kolonitiden er ikke en mulighed... [Lande] skal føre deres

relationer ansvarligt og håndtere deres forskelle korrekt i stræben efter win-win-samarbejde.”

Det er den udfordring, vi står over for. Når vi ændrer vores perspektiv, kan selv de største problemer blive mindre. Lad os sprede Oase-planen og bidrage til en mere stabil og fredelig fremtid.

Foto: UN Photo/Nektarios Markogiannis, Flickr

Helga Zepp-LaRouche ved Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 38

Ikke korrekturlæst.

Helga Zepp-LaRouche ved Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 38

23. februar 2024 (EIRNS)-{Transkribering af Helga Zepp-LaRouches bemærkninger ved mødet den 23. februar 2024 i Den Internationale Fredskoalition (IPC).}

ANASTASIA BATTLE: Hej og velkommen, alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; det er det 38. møde i træk, vi har holdt. Tak, fordi I er med os i dag. Vi har en række initiativer; især Oase-planen, som fremlægges som et meget vigtigt tiltag for at gribe ind i den proces, der foregår i verden lige nu med Israel og Palæstina. Vi er nødt til at have et positivt udsyn og begynde at flytte tingene væk fra bare at sige, at vi skal stoppe volden, men hvordan skal vi afslutte krigen for stedse i denne region? Det er virkelig et vigtigt koncept for os at understrege her i dag.

Vi kommer til at have en række talere og rapporter i dag. Vi har et møde på vej i Detroit, som jeg skal deltage i. Den professor, jeg arbejder sammen med, vil være der i dag. Hun skal også give en præsentation af, hvad de laver på Wayne State University [i Detroit]. Der sker en hel del lige nu i Dearborn-Detroit-området, som det bliver sjovt at fortælle jer om, og som er meget vigtigt.

Med det vil jeg give ordet videre til Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til International Peace Coalition. Fortsæt venligst, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mange tak. Først og fremmest vil jeg gerne hilse på jer alle og takke jer for jeres vedholdende indsats, som er meget vigtig og nødvendig. Vi ser stadig en dramatisk optrapning, faktisk til Tredje Verdenskrig, og en dramatisk optrapning af den forfærdelige situation i Gaza. Men man skal også være opmærksom på, at vi i øjeblikket oplever et meget dramatisk skift i den internationale situation, hvor det Globale Syd i stigende grad er i total opposition til et lille mindretal i det Globale Nord eller det kollektive Vesten. Et sted, hvor dette blev meget tydeligt, var på det nylige møde mellem G20-udenrigsministrene i Brasilien, hvor de ikke var i stand til at nå frem til en fælles erklæring af den meget enkle grund, at der var fuldstændig uenighed om de to spørgsmål om krig, både i Ukraine og i Gaza. For i tilfældet med Gaza var det især den sydafrikanske og brasilianske position, der ønskede at have en formulering i erklæringen om, at der foregik folkedrab i Gaza, hvilket USA, Storbritannien, Tyskland og andre naturligvis var voldsomt imod. Så i sidste ende var der ingen fælles erklæring, og det er typisk for den voksende splittelse i verdensopinionen om, hvordan man skal bedømme disse konflikter.

I mellemtiden har flere latinamerikanske ambassadører afbrudt de diplomatiske forbindelser med Israel, og i tirsdags [20. februar] blev den resolution om situationen i Gaza, som Algeriet havde fremlagt i FN's Sikkerhedsråd, afvist med

stemmerne 13 mod 2, hvor USA nedlagde veto, og Storbritannien undlod at stemme. Så dette er typisk for den aktuelle dysfunktion i FN's Sikkerhedsråd som det sted, hvor orden skal genoprettes i verdenssituationen. Det skal også bemærkes, at mens den utrolige humanitære situation fortsætter, især i Rafah, har 18 store internationale hjælpeorganisationer udsendt en stærk advarsel om de alvorlige konsekvenser for folks liv i området. Tilsyneladende har den israelske regering udstedt et ultimatum til Hamas med en frist til den 10. marts til at frigive alle gidsler, ellers vil de indlede en fuld landoffensiv mod Rafah. Så vi er i tidsnød, for situationen forværres for hver dag, der går.

I mellemtiden har høringerne ved Den Internationale Domstol i Haag været i gang siden mandag [19. februar]. Jeg tror, det vil fortsætte indtil mandag i næste uge. Dette er ikke den nylige sag fra Sydafrika, men det er et forslag fra FN's Generalforsamling fra 2022, som allerede angriber Israels besættelse af Palæstina, som de bekæmper som ulovlig. Der kunne man høre taler efter taler fra mange nationer fordømme, hvad de kaldte totalt ulovligt – jeg ved ikke, om ordet folkedrab blev brugt, for jeg havde ikke tid til at lytte til alle talerne. Men det er i søgelyset, og det var i forbindelse med den anden sag, som Sydafrika har anlagt.

Jeg vil især nævne, at den kinesiske repræsentant Ma Xinmin, som talte i Haag, og som er juridisk rådgiver for den kinesiske udenrigsminister, med rette sagde, at dette øjeblik er en lakmusprøve for hele menneskehedens samvittighed, og hvordan de vil reagere på denne forfærdelige situation i Gaza...Det er situationen i Gaza, som stadig er i fare for at eskalere til en regional krig, der kan blive en global krig.

Men måske lige så farlig – det er svært at måle – er situationen omkring Ukraine, fordi den ukrainske hær led et stort nederlag i Avdeyevka. De besluttede at trække sig tilbage, og det gjorde de, men de gjorde det alt for sent, så der var mange tab. Jeg tror, at 1.000 soldater blev dræbt, og

yderligere omkring 1.000 blev taget til fange som krigsfanger. Så alle militæksperter så dette som et stort nederlag og endnu et tegn på, at den ukrainske hær ikke vinder og ikke har nogen chance for at vinde. Af en eller anden mærkelig grund afholder det dog ikke det vestlige establishment fra hysterisk at kræve flere og farligere våben sendt til Ukraine. Det er næsten uforståeligt, at de ikke tænker et sekund over konsekvenserne af en optrapning i denne situation.

Den tyske forbundsdag har netop afvist leveringen af Taurus-krydsermissiler til Ukraine med en formulering om at sende langtrækkende våbensystemer, som med lidt snilde kan tolkes til at omfatte Taurus-missilerne, men ordet Taurus var ikke med i afstemningen. Afstemningen var 480-182 imod at inkludere Taurus. Men der er folk i oppositionen, der opfordrer til at sende dette våben, fordi man er nødt til at "bringe krigen til Ruslands territorium", og de taler, som om der ikke vil være nogen konsekvenser. De lader ikke til at indse, at enhver optrapning med den stærkeste atommagt på planeten – som Rusland er lige nu – risikerer at blive den absolutte snubletråd for en optrapning, som ingen kan kontrollere i sidste ende.

Det er interessant, at Chongyang Institute for Financial Studies ved Renmin University i Beijing netop har lavet en undersøgelse, der konkluderer, at på trods af 20.000 sanktioner fra Vestens side mod Rusland, er den russiske økonomi ikke ved at kollapse. Tværtimod vokser den. Og modtageren af billig energi fra Rusland er ikke længere Tyskland, som er ved at kollapse på en utrolig måde og i frit fald – bunden er ved at falde helt ud. Men nu er det selvfølgelig Kina og Indien og andre asiatiske lande, der nyder godt af det. Her er endnu et eksempel på, hvordan Vestens politik er skadelig for deres egne interesser, men de bliver ved med at gøre det, som om de har mistet evnen til at tænke. Det er klart, at jo mere deres narrativ kollapser, jo mere hysteriske bliver de og presser på for at få krig. Så det

betyder, at vi virkelig er nødt til at mobilisere endnu hårdere, ikke kun for at besejre det, der foregår lige nu, men for at gøre det, der er vores unikke mission og vores evne, og det er at tilbyde løsninger på en ellers tilsyneladende uløselig konflikt.

Sidste gang så vi alle Oase-plan-videoen, som var et forsøg på at demonstrere, i det mindste i elementær form, hvordan min afdøde mand Lyndon LaRouches Oase-plan ville se ud. Nemlig at producere en enorm mængde ferskvand gennem et kanalsystem, der forbinder Middelhavet med Det Døde Hav og Det Røde Hav i denne region, at producere en masse afsaltet ferskvand til landbrug, skovbrug, industri, infrastruktur og på denne måde i sidste ende omdanne hele Sydvestasien til et blomstrende knudepunkt mellem Asien, Europa og Afrika. Det er vores løsning, og vi er nødt til at få de mennesker, der kæmper for at redde Palæstina, til at acceptere ideen om, at vejen til et frit Palæstina går gennem Oase-planen. For man skal indføre en optimistisk løsning, hvor alle parter – Israel, palæstinenserne og alle naboerne – indser, at det er i deres bedste interesse at arbejde sammen om at opbygge hele regionen økonomisk og landbrugsmæssigt, – så skaber man en fremtid for alle.

Det samme gælder naturligvis for Ukraine, for kun hvis der findes en diplomatisk løsning nu, før det er for sent, kan genopbygningen af Ukraine i forbindelse med Den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej og Bælte & Vej Initiativet rent faktisk blive gennemført. Under alle omstændigheder er vi nødt til at gå over til et nyt paradigme, hvor vi stopper den geopolitiske konfrontation og erstatter den med samarbejde mellem det såkaldte kollektive Vesten eller det globale Nord og landene i den Globale Majoritet. For kun når vi når frem til denne form for samarbejde, kan der findes en løsning på de forfærdelige kriser, vi befinder os i nu.

Jeg vil virkelig opfordre alle i demonstrationerne til at inkludere Oase-planen; det er vejen til et frit Palæstina. Vi

må have en ende på voldscyklussen, som ellers truer med til sidst at sprænge hele menneskeheden i luften. I den forstand er jeg helt enig med den kinesiske juridiske rådgiver Ma Xinmin i, at dette er et øjeblik til at teste hele menneskehedens samvittighed. Vi må finde et positivt svar.

{Bemærkninger under diskussionen}

Jeg vil bare svare meget kort, at jeg er helt enig i, at manglen på empati er kilden til dette. Så jeg vil gerne byde professoren velkommen. Det var Schiller Instituttet, fordi Friedrich Schiller – og instituttet er opkaldt efter ham netop af den grund – var den person, der talte mest dybtgående om, hvordan manglen på empati faktisk var det mest påtrængende behov i hans tid. Han sagde det som en kommentar til den franske revolution, der netop var slået fejl i form af den jakobinske terror. Han sagde, at et stort øjeblik havde fundet et lille folk, og derfor var der et absolut behov for at udvikle en metode til at gøre folk til bedre mennesker. Svaret, han fandt, var, at det skulle ske gennem æstetisk uddannelse, hvilket kun kunne ske gennem mødet med og studiet af klassisk musik. Hvis man ser på, hvordan Johann Sebastian Bach for eksempel behandler det samme emne med sine store messer og andre kompositioner, eller hvordan Beethoven også nærmer sig det med en masse kirkemusik, som hans store messe, men også hans generelle klassiske musik, kan man faktisk se, at det er mødet med disse ædle begreber og sublime begreber, der forvandler mennesker fra kun at have sanseopfattelse, der udspiller deres følelser, i modsætning til mennesker, der udvikler deres følelser til et niveau, hvor følelsen aldrig fortæller dig andet end, hvad fornuften befaler. Så spørgsmålet er, ja, der er religion, men religion skal kombineres med klassisk uddannelse. For jeg tror, at de to er rettet mod det samme spørgsmål om at frigøre det, der gør mennesket til Skaberens billede.

{Afsluttende bemærkninger}

Det har faktisk været en meget rig diskussion, så jeg ville være fristet til at svare på alle pointerne, men jeg vil gerne vælge nogle få ud. For det første mener jeg, at kampen mod – og dette er til dels et svar til [redigeret] – dødens købmænd bestemt bør omfatte dem, der bidrager til denne forfærdelige udvikling. En kategori er de virksomheder, der arbejder med kunstig intelligens i privat regi. Nogle af dem er i USA, og de udpeger mål i Gaza, som israelerne så bruger til at bombe. Jeg mener bestemt, at det er noget, der hjælper og tilskynder til dette forfærdelige folkemord. Jeg synes, det er meget vigtigt, for som det er blevet nævnt, har krigsførelse bevæget sig ind på nye områder, hvor hele spørgsmålet om cyberkrigsførelse, der bliver mere og mere dominerende, skal tages i betragtning.

Men det mindsker ikke faren ved at bruge atomvåben, for der er faktisk folk, der taler om en begrænset atomkrig som en mulighed. Efter min mening, og efter mange eksperters mening, f.eks. folk fra Massachusetts Institute of Technology og andre steder, er det logikken i atomkrig, at når man først har brugt ét atomvåben, vil man bruge dem alle. Det vil være enden på civilisationen. I begyndelsen af denne diskussion havde vi en person på programmet adskillige gange, Steven Starr, som er en fremtrædende videnskabsmand fra USA. Han har lige sendt sin video ud igen, der viser, hvad en atomkrig ville gøre. Jeg vil foreslå, at vi lægger den ud, og måske kan du, Anastasia, sende den ud igen til alle deltagerne og lægge den på steder, hvor folk kan få adgang til den. Jeg kan kun tale om Europa og Tyskland – selvfølgelig er der folk andre steder – men de taler om at bruge disse våben, som om det var en picnic; som om det var et stykke kage. Jeg tror, at problemet er, og jeg tror, at nogen nævnte det tidligere, at vi har at gøre med psykopater; mennesker, der seriøst taler om masseødelæggelsesvåben, der kan eliminere og i sidste ende udslette den menneskelige race. De hører hjemme på et galehus; måske er det ikke den mest hensigtsmæssige måde at udtrykke det på, men det er det, det handler om. De bør spærres inde,

fordi de ikke er rationelle.

Jeg synes, at faren for atomkrig skal gøres meget mere kendt, for generationen fra Anden Verdenskrig vidste, hvad krig var. Min generation, som havde den fordel at have forældre og bedsteforældre, der talte om Anden Verdenskrig, vi har stadig en følelse af det, i det mindste i Tyskland. Men jeg tror, at mange af de generationer, der kommer op efter det, ikke har nogen forbindelse; de kender kun videospil, hvor man, når man er færdig med et spil, starter et nyt, og det hele er, som om intet er sket. Så jeg vil opfordre denne koalition til virkelig at sikre, at alle ved, hvad konsekvenserne af en atomkrig er, nemlig atomvinter og enden på livet på planeten; det er det hele. Hvis man ikke starter med det, vil man altid komme til den forkerte konklusion i kampen for fred.

For det andet vil jeg virkelig gerne gentage dette spørgsmål – og jeg tror, Dennis allerede har nævnt det – at det modsatte af ødelæggelse er kærlighed. Hvad kan man gøre mere kærligt end at skabe betingelserne for, at hvert eneste menneske på planeten kan udfolde sit livspotentiale? Enhver baby, der bliver født, ethvert barn, der vokser op, som har adgang til uddannelse, som har adgang til tilstrækkelig mad, som har adgang til sundhedspleje, som har adgang til alle disse ting, kan blive et fuldt udviklet menneske. Hvis du er sulten, hvis du bare prøver at finde dit næste måltid, bliver du nægtet menneskelighed. Så fattigdom og alle disse ting er den største krænkelse af menneskerettighederne, man kan forestille sig.

Så jeg tror, at Oase-planen er nøglen. Jeg kan ikke komme i tanke om noget bedre, og den person, der stillede spørgsmålet, hvad kan vi gøre for at stoppe folkemordet. Det er klart, at hvis der var en nem måde at gøre det på, ville den allerede være blevet anvendt, når man tænker på magthaverne og konstellationen af kræfter. Så jeg kan kun forestille mig, at hvis alle mennesker rundt om i verden – de humanitære hjælpeorganisationer, de studerende, der demonstrerer, de mennesker, der er i forskellige grader af bevægelse – hvis de

alle virkelig begyndte at kæmpe for Oase-planen som en vej ud af denne krise, ville der være et kor af stemmer, der forstår, at den eneste måde at befri Palæstina på er, hvis der er en bølge af krav om at gennemføre Oase-planen. Hvis dette kor bliver så højt, at landene i regionen – Saudi-Arabien, Golfstaterne, de umiddelbare naboer som Irak, Iran, Syrien, Tyrkiet, og så i et større område, Indien, Iran, Kina, Rusland, og til sidst europæerne. For hvis vi ikke løser disse to fundamentalt eksploderende kriser – Gaza og Ukraine – kan det ikke bare eksplodere i Tredje Verdenskrig, men hvis disse ting kollapser, vil vi få millioner af flygtninge. Hvis Ukraine kollapser uden en diplomatisk tilgang og en idé om økonomisk genopbygning, vil det kaste hele verden ud i kaos på en måde, som aldrig er set før.

Så den eneste måde, jeg kan komme i tanke om – og hvis folk har bedre ideer, så kom endelig frem – den eneste måde, jeg kan komme i tanke om at afslutte denne elendighed på, er at hæve hele diskussionen til et højere niveau, hvor folk begynder at tænke seriøst over løsninger, over hvordan man får en økonomi til at fungere. Palæstinenserne havde, tror jeg, 800 kalorier om dagen; det var omtrent koncentrationslejr niveau. Nu er det sandsynligvis meget mindre. Så hvad gør man? Man er nødt til at opbygge et landbrug. Hvordan får man landbrug? Man er nødt til at have ferskvand; hele denne region er en ørken. Så ideen er at skabe nyt ferskvand gennem dette kanalsystem, af-saltning, og så har man vand til rådighed til landbrug, skove. Man kan bygge nye byer, man kan bygge infrastruktur. Man er nødt til at have en vision om, at Sydvestasien skal se lige så udviklet ud, som Tyskland gjorde, da det stadig fungerede, hvilket var i 1970'erne og 1980'erne. De havde en udviklet infrastruktur, integrerede jernbaner, vandveje, motorveje som et miljø for industrialisering. De havde et højt udviklet landbrug og et højt udviklet skovbrug. Det burde være tilfældet for alle lande i regionen.

Hvorfor skulle Afghanistan og Irak og Syrien og Yemen ikke

være lige så udviklede som Tyskland? Det er der ingen god grund til. Det kan lade sig gøre, og jeg tror, vi har brug for en gnist af inspiration fra en vision om, hvordan denne region kunne se ud. Det vil give håb til unge mennesker i Israel, i Palæstina, i Syrien, i Irak og i Afghanistan. Når man først har den vision om at gøre regionen beboelig for alle, kan den genoptage forbindelsen til sin store tradition, som den havde. Bagdad var engang den mest udviklede by i verden. Der var Afghanistan, som var de tusind byers land i den baktrisk-græske periode. Der var Syrien, som var en del af Silkevejen, eller Samarkand i Centralasien: Det var alle perler af højtudviklede byer. Hvis vi kombinerer denne store tradition fra fortiden med en vision for fremtiden, og hvis det bliver motivationen for alle de involverede mennesker, tror jeg, vi kan afslutte dette og bringe det til en meget smukkere epoke i regionens og verdens historie.

Afghanistan: Schiller Instituttet afleverer protestskrivelse til UNESCO's hovedkvarter om at redde Afghanistans kulturelle relikvier

Ikke korrekturlæst

22. februar 2024 (EIRNS) – En delegation fra Schiller Instituttet og Ibn Sina Center for Forskning og Udvikling afleverede i dag et andragende til UNESCO's hovedkvarter i

Paris, hvor de opfordrer UNESCO til at genetablere forbindelserne med Afghanistan for at hjælpe med at redde de mange kulturelle relikvier, som er i fare for terrorgrupper og andre forbrydere, og kræver, at UNESCO genetablerer kulturelle samarbejdsaktiviteter med alle nationer, såsom Syrien, hvor agenturet selektivt har indført sanktioner og forbud.

Schiller Instituttets stifter og leder Helga Zepp-LaRouche og Paris Schiller Instituttets leder Karel Vereycken ledte delegationen og udsendte erklæringer til medierne uden for UNESCO's hovedkvarter. Zepp-LaRouche sagde: "Hvis sanktionerne fortsætter, vil det betyde, at man fortsætter det geopolitiske spil, som man har ført med Afghanistan i meget lang tid. Vores fælles kulturarv må være hævet over flygtige stridigheder, så vi vil kæmpe for dette af hensyn til vores egen identitet som én menneskelig art, eller som én fælles arv." Se den fire minutter lange videoudtalelse.

Delegationen udgav en erklæring, som blev afleveret til UNESCO den 31. januar af Ministeriet for Information og Kultur i Det Islamiske Emirat Afghanistan, underskrevet af viceminister for kultur og kunst Mowlavi Atiqullah Azizi. Det hedder blandt andet: "Dette ministerium beder UNESCO og andre internationale organisationer, der arbejder med bevarelse af verdens materielle og immaterielle kulturarv, om at støtte Afghanistan i bevarelsen af dets materielle og immaterielle kulturarv, herunder dem, der tilhører islamiske og ikke-præ-islamiske perioder i dets historie..."

Efter USA's totale boykot af Afghanistan i 2021 stoppede UNESCO også kontakten med de afghanske myndigheder, på trods af at mange andre FN-organisationer fortsatte deres aktiviteter i landet og arbejder der den dag i dag.

På en konference i Kabul i november 2023 om økonomisk genopbygning, hvor en delegation fra Schiller Instituttet deltog, blev det besluttet, at verdensopinionen skulle bringes i spil for at ændre UNESCO's beslutning.

Der blev formuleret en underskriftsindsamling, som til dato har fået 550 underskrifter, herunder mange afghanske eksperter – kvinder såvel som mænd – arkæologer, historikere, kunstnere, diplomater og ledende personligheder fra fem kontinenter. Underskriverne spænder bredt fra medlemmer af det afghanske videnskabsakademi til den berømte filmskaber Oliver Stone.

Den fulde liste over underskrivere, teksten til underskriftsindsamlingen og erklæringen om påskønnelse af Ibn Sina R&D Centers indsats fra viceministeren for kultur og kunst i Afghanistan blev afleveret til UNESCO's hovedkvarter i Paris i dag. De er tilgængelige i deres fulde længde på Schiller Instituttets hjemmesider i Frankrig og USA. Ibn Sina R&D Center og Schiller Instituttet inviterer flere mennesker til at slutte sig til denne internationale indsats.

Underskriftsindsamlingen med titlen "International Call To Lift Sanctions Against Cultural Heritage Cooperation" konkluderer: "3) Vi beklager, at UNESCO, som burde høre sin stemme mod enhver ny form for 'kulturel og videnskabelig apartheid', gentagne gange har forværret situationen ved at politisere spørgsmål, der ligger uden for dets beføjelser. 4) Derfor opfordrer vi det internationale samfund til øjeblikkeligt at stoppe denne form for "kollektiv afstraffelse", som skaber lidelse og uretfærdighed, fremmer uvidenhed og bringer menneskehedens evne til gensidig respekt og forståelse i fare.

"Fremskridt inden for videnskabelig indsigt, i et positivt klima, der tillader alle at dele den, er i sagens natur gavnlig for alle og for selve grundlaget for en sand fred."

Det nødvendige lederskab for at udstikke en vej fremad

Ikke korrekturlæst

22. februar 2024 (EIRNS)–Den Internationale Domstol (ICJ) har allerede advaret om, at Israel er i alvorlig fare for at begå et folkemord i Gaza – og det var før den truende invasion af Rafah, den eneste tilbageværende sikre zone for Gazas flygtninge. Lederne af 18 humanitære hjælpeorganisationer har nu udsendt en [erklæring] (<https://eir.news/p/b8a2d8c5-63c4-4a51-8a25-ead6d49de55a/>), hvor de advarer om “massedødsfald”, hvis Israel fortsætter med sin invasion på jorden. Denne virkelighed står mere og mere klart for verden, men det har stadig ikke stoppet Israel og dets støtter fra at gå videre.

Samtidig fortsætter den anglo-amerikanske krigsfraktion med at fremme planerne om en krig mod Rusland på trods af, at deres stedfortræderkrig i Ukraine er ved at slå fejl. Selv efter Ukraines åbenlyse nederlag i Avdeyevka og de stigende problemer med forsyningskæden og finansieringen, har det ikke stoppet deres insisteren på, at Rusland skal reduceres til det rene ingenting. Og som om det ikke var nok, vokser den opfattelse blandt de neoliberale eliter i Vesten, at vi skal begynde at forberede os på krig med Kina på lang sigt.

Det er tydeligt, at der hersker en galskab i store dele af Vesten, som “undertrykker” mennesker over hele verden, en galskab, som risikerer at føre hele verden ud i krig, og det i et hurtigt tempo. Hvis denne galskab ikke ændres, har verden ikke mange chancer for at overleve, og det samme gælder de enkelte lande i den.

Men lad være med at bilde dig selv ind, at det kun er her, problemet ligger. Overvej disse [bemærkninger fra Lyndon

LaRouche] (<https://youtu.be/ugb0SbEEj0w?si=jw6McDBlm4kcVTw0>), fremsat i 1996 på en konference i Schiller Institutet:

“Det, der er ved at ødelægge os, er ikke George Bush – hvor meget han end prøver. Det, der ødelægger os, er vores folk; hvad vores folk tror.... Vi taler om de ‘korrupte politikere’, vi taler om de sammensvorne på Wall Street, vi taler om dit, vi taler om dat, og giver altid nogen andre skylden....

“En leders job er ikke at bebrejde ledere. Vi kan påpege, at nogle er dårlige, nogle er mangelfulde, nogle er fuldstændigt umoralske, nogle er knap nok menneskelige. Men problemet ligger i folket, ikke i lederne. Problemet med undertrykkelse ligger ofte hos de undertrykte. For de vil ikke acceptere noget forslag, der ikke er i overensstemmelse med antagelsen om, at de skal forblive ‘de undertrykte’.”

I begyndelsen af denne uge blev ICJ igen fyldt, men denne gang med repræsentanter fra mere end 50 nationer, der vidnede mod ulovligheden af den israelske besættelse af palæstinensisk land. Land efter land afviste undertrykkelsen og understregede, at folkeretten skal bringes i anvendelse – i dette tilfælde i Palæstina.

Verdensopinionen skifter overvældende og hurtigt. Men det er ikke kun relateret til Israels aktiviteter i Gaza eller til NATO's krig i Ukraine. Husk på, at der nu er over 40 lande, der er interesserede i at slutte sig til BRICS, en gruppering, der nu langt har overgået BNP for de “avancerede” G7-lande.

Denne dynamik er den eneste vej, hvor der findes en fremtid for Gaza, palæstinenserne eller nogen anden nation for den sags skyld. Alt andet – såsom at skændes om grænser eller forsøge at sammenflikke den tidligere eksisterende ramme af styret stabilitet i Mellemøsten – vil aldrig fungere. Der er brug for et nyt paradigme af nationer, der forpligter sig til at arbejde sammen i fred og venskab og med en fælles menneskelighed.

At overvinde undertrykkelsen betyder at gribe og handle ud fra en vision, som ikke blev tilladt af de såkaldte imperiale mestre. LaRouches [Oase-plan]

(<https://laroucheorganization.com/larouche-plan-southwest-asia>) gør dette ved at placere Gaza og resten af Sydvestasien midt i deres retmæssige fremtid som civilisationens korsvej og en deltager i den form for forandrende økonomisk udvikling, som det indebærer. Dette er i sidste instans betydningen af et "Frit Palæstina".

I denne ånd afholdt en delegation fra Schiller Instituttet en [demonstration](<https://eir.news/p/54f08d9a-113c-4249-bd3c-1a25e3314b53/>) ved UNESCO's hovedkvarter i Paris den 22. februar, hvor de opfordrede UNESCO til at genetablere forbindelserne med Afghanistan for at hjælpe med at redde de enorme kulturelle fortidsminder fra denne nation. De uddelte en erklæring og en underskriftsindsamling med navnene på over 500 eksperter, som insisterede på: "Fremskridt inden for videnskabelig viden, i et positivt klima, der tillader alle at dele den, er i sagens natur gavnligt for alle og for selve grundlaget for en sand fred." I første omgang krævede de, at UNESCO ophæver forbuddet mod samarbejde med Afghanistan og afviser det "geopolitiske spil, der er blevet ført med Afghanistan i meget lang tid," som en af demonstranterne, Helga Zepp-LaRouche, sagde i en [videoudtalelse](<https://youtu.be/Cwci5tCkprc>).

Torsdag vendte et amerikansk fartøj tilbage til Månen efter mere end 50 år. Fremtiden er der for at blive grebet, så længe vi har fremsynetheden til at gribe den.

Foto: Credit: UNRWA X page

“Befri Palæstina, Oase-planen nu!”

Den 21. februar 2024

Det er dette råb, der må blive til en trommeild af stemmer, en kampagne over hele verden for at bryde den nuværende kurs mod et folkemord, der opsluger hele Palæstina, og især de 2,3 millioner desperate mennesker i Gaza. Efterhånden som antikrigs-demonstrationer i USA og Europa tager denne opfordring op; efterhånden som folks opmærksomhed henledes på eksistensen af en løsning kendt som LaRouches Oase-plan, og på den 15 minutter lange video, der præsenterer denne ide klart og overbevisende; kan fantasien hos kræfter, der er imod den nuværende politik, fanges og hurtigt omdannes til en effektiv politisk kraft, hvor der er mest brug for den: USA og Europas nationer.

“Hvad der er brug for, er ikke en enkeltstående aktion,” betonedede Helga Zepp-LaRouche i dag. “Det der er brug for er en kampagne; bliv ved med det, indtil der er styr på tingene.”

At det haster, understreges af de igangværende ugelange høringer ved Den Internationale Domstol i Haag, der handler om staten Israels årtier lange besættelse og undertrykkelse af Palæstina. Det presserende behov understreges af de sidste 100 dages pinsler, som befolkningen i Gaza udsættes for, en “hastig nedtur mod sult og sygdom”, som Verdensfødevareprogrammet advarede om den 20. februar.

Som et resultat af Israels krig mod en forsvarsløs befolkning, hvor over 29.000 palæstinensere er blevet dræbt til dato, og resten er blevet udsat for bevidst tilbageholdelse af mad, vand og medicinsk humanitær hjælp – forbrydelser mod menneskeheden, der kan retsforfølges efter Nürnberg-princippet om “vidste eller burde have vidst” – ser verden i dag Gazas

børn blive slået ihjel, som om de ikke var menneskelige sjæle. UNICEF rapporterer, at 65% af familierne i Gaza kun spiser ét måltid om dagen, og 90% af de voksne begrænser deres eget madindtag for at sikre, at de små børn kan spise. Mere end 90% af børnene lider af alvorlig underernæring, og en lignende procentdel har infektionssygdomme, hvor 70% har haft diarré inden for de sidste to uger.

Og hvor er USA's regering i dette moralsk afgørende øjeblik for menneskeheden? Den 20. februar nedlagde USA endnu engang veto mod en resolution fra FN's Sikkerhedsråd, der krævede en øjeblikkelig våbenhvile og humanitær hjælp til Gaza. Dette er ikke en regering af, ved og for folket; det er en regering af, ved og for City of London og Wall Street-bankfolkene og deres unipolære verdensorden med evige krige og økonomisk kollaps.

Det er sådan, at kampen mod rendyrket ondskab ofte kan bringe det bedste frem i folk. Sydafrikas modige handling med at anklage Netanyahus Israel for folkedrab er et godt eksempel. Et andet er den brasilianske præsident Lulas gentagelse på sidste uges topmøde i Den Afrikanske Union af anklagen mod Israel om nazi-lignende folkedrab, for det landet gør i Gaza, og hans igangværende kampagne for at befri udviklingssektoren for byrdefuld gæld ved at konvertere den til investeringer i infrastruktur. Som en brasiliansk avis skrev: "Lula frigjorde det skrig, der sad fast i halsen på millioner af mennesker."

Som gruppe har BRIKS-landene (hvor Brasilien er et af de stiftende medlemmer) taget udfordringen op med at forme en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur til erstatning for det bankerotte transatlantiske system. Som Venezuelas præsident, Nicolas Maduro, fortalte en lokal tv-station efter mødet med den besøgende russiske udenrigsminister, Sergej Lavrov, der lovede ham, at "som gruppens formand i år vil Rusland lette processen" for Venezuelas ønske om at blive medlem af BRIKS:

"Den gamle koloniale verden med krige, interventioner,

folkemord og et overlegenhedskompleks” er ved at blive erstattet af “en ny verden med BRIKS,” sagde Maduro. “Tendensen med fremkomsten af en ny verden og konsolideringen af BRIKS er uafvendelig, og Venezuela vil snart være en del af BRIKS,” lovede han.

Foto: Credit: TLO

Sydafrika berører de bedre engle i vores natur

Den 20. februar 2024

Den Internationale Domstol (ICJ) har planlagt en høring om Israels 56 år lange administration af de palæstinensiske områder på Vestbredden og i Gaza. Der har været en slags “Spørg ikke, fortæl ikke”-politik i verden med hensyn til ansvaret for at skabe stabilitet i området. Men efter at ICJ vovede at stille spørgsmålet, har så mange lande fået tungen på gled, at høringen er planlagt til at strække sig over hele ugen.

I dag var det Sydafrikas tur, og landets ambassadør i Holland, Vusi Madonsela, talte i Haag med en særlig autoritet. Han påberåbte sig Sydafrikas “særlige forpligtelse, både over for sit eget folk og over for det internationale samfund, til at identificere, påpege og øjeblikkeligt bringe “apartheids uhyrlige og krænkende praksis” til ophør...” Målt i konfiskeret land, ulovlige bosættelser og to separate retssystemer for to kategorier af mennesker, palæstinenserne og israelerne, mente han, at Israel havde udført “en endnu mere ekstrem form for apartheid, end hvad blev institutionaliseret mod sorte mennesker i mit land.” Han sagde: “Vi, som sydafrikanere,

fornemmer, ser, hører og føler denne virkelighed helt ind i vores inderste." "Israels apartheid må ophøre."

Da Sydafrika afsluttede apartheid, var det ikke for at hævne sig på hvide racister. Nelson Mandela forstod, da han forlod fængslet, at hævn kun ville få ham til at bære fængslet med sig. I dag er der ingen ende på apartheid i Israel, den dybt forankrede "herre/slave"-dynamik, fra nazitiden til i dag, som offer og undertrykker, uden en forpligtelse til at erobre og gøre regionens ørkener grønnere. Befolkningerne i regionen skal objektivt tage del i opgaven med at udvikle deres region med afsaltning af havvand, rigelig energi til en overkommelig pris fra atomkraftværker, massive kunstvandingsprojekter for at genvinde jordens potentielle frugtbarhed og alle de uddannelsesmæssige og kulturelle fordele, der skaber en grundlæggende optimisme i befolkningerne.

Det starter ikke med en våbenhvile eller en "jeg kan ikke holde det ud længere"-ageren. Det starter faktisk med noget meget grimt – eller faktisk med at konfrontere og tage fat på noget meget grimt, det nuværende katastrofale scenario foran os i Gaza, der starter med en million børn i Gaza på forskellige niveauer af underernæring og sult. Over 90 % af børnene under fem år i Gaza lever i alvorlig fødevarefattigdom og er ramt af smitsomme sygdomme. I løbet af de sidste to uger har omkring 70 % haft diarré – ikke let at håndtere hos en baby, et lille barn eller yngre børn. Uger og måneder, hvor man har kigget væk og håbet på, at virkeligheden ikke ville indhente en, har skabt noget af et rod.

Den logistik, der kræves til den nødvendige tilvejebringelse af mad, rent vand, medicin og husly, er ekstraordinær – men i sidste ende så meget mere givende end krigsførelse (hvis man altså kan kalde operationer som reduktionen af Warszawas ghetto for "krigsførelse"). Det viser sig, at en sådan nødmobilisering blot er det første skridt i rækken af mobiliseringer, der er nødvendige for "Oase-planen" for regionen.

Sydafrika er enestående kvalificeret til at bringe en solidt funderet følelse af moral tilbage til vores civilisation, og man må håbe, at de udfører den mission på behørig vis. I dag, som deres handlinger i de sidste mange måneder vidner om, er der overensstemmelse i denne nye måde at handle på for en nation.

"Oase-planen" er frugten af en anden politisk fange, Lyndon LaRouche, som også forlod sit fængsel, ikke med hævn, ikke med et fængsel i bagagen, men med et dybt udviklet videnskabeligt geni for omfattende og transformerende økonomiske projekter, der er i stand til, som Abraham Lincoln udtrykte det, at tale til de bedre engle i vores natur.

Lincolns mere udførlige tanke, der henvender sig til en dybt splittet nation, er en passende optakt til undersøgelsen af de nødvendige handlinger, vi står over for:

"Erindringens mystiske akkorder, der strækker sig fra hver eneste slagmark og patriotiske grav til hvert eneste levende hjerte og ildsted over hele dette vide land, vil stadig få unionens kor til at svulme, når de igen berøres, som de helt sikkert vil blive, af de bedre engle i vores natur."

Foto: Credit: ICJ

Kan Amerikas historieløse forenede Stater huske præsidentembedets formål og

funktion?

19. februar 2024

I går, på Præsidenternes Dag i USA (fejring af George Washingtons og Abraham Lincolns fødselsdage), indledte Den Internationale Domstol en seks dage lang undersøgelse. De behandler en anmodning fra FN's Generalforsamling om en rådgivende udtalelse fra domstolen vedrørende "israelsk praksis, der påvirker det palæstinensiske folks menneskerettigheder i det besatte område, herunder Østjerusalem." Selvom dette adskiller sig fra og går forud for den sag, som Sydafrika anlagde mod Israel den 26. januar i forbindelse med Hamas-angrebet den 7. oktober sidste år, er hensigten med begge sager den samme. Begge har til formål at tvinge verden til at stoppe massakren og deportationen af 2 millioner mennesker fra Gaza, som Israel samtidig ulovligt annekterer (700.000 "bosættere" på Vestbredden) og affolker, i antikkens "retssikkerheds" navn, der minder om den kejserlige lov, som blev håndhævet af Romerriget, som ødelagde Judæa og raserede templet i 70 e.Kr.

Et velovervejet telefonopkald fra den amerikanske præsident kunne, som det tidligere er blevet demonstreret af præsidenterne Eisenhower og Reagan, vende den forbrydelse mod menneskeheden, der nu er i gang i Sydvestasien. I stedet er den rolle, som USA's præsidentskab, den mest magtfulde udøvende institution i verden, spiller, i dette tilfælde yderst skammelig. Præsidentskabet, som engang blev administreret af Washington, den øverstbefalende for Revolutionshæren; af Abraham Lincoln, den centrale øverstbefalende i Den amerikanske krig mod Løsrivelsen i 1861-65; og af Franklin Delano Roosevelt, leder af den mest magtfulde militær styrke i verdenshistorien fra 1941 til sin død i 1945, har undladt at handle retfærdigt over for befolkningen i Gaza, på Vestbredden, i USA og i hele verden.

Der var en amerikaner, der ville have handlet, hvis han var

blevet valgt til præsident, for at udelukke muligheden for, at de omstændigheder, som verden står over for i Gaza nu, overhovedet kunne være opstået. Lyndon LaRouche, i sin allerførste af otte valgkampagner for USA's præsidentskab, drejede hele sin kampagne over på ideen om at genoprette retfærdighed i verden gennem oprettelsen af en International Udviklingsbank, et forslag, som først var blevet præsenteret for forskellige ledere, herunder fra Israel, Irak, Iran, Saudi-Arabien og andre nationer i april 1975. En senere version af dette oprindelige forslag blev kaldt "Oaseplanen". Nu er en ny video om LaRouches Oase-plan blevet udgivet, og der må findes en måde at sikre, at mere end en million mennesker ser denne video og overvejer dens betydning for at nå frem til både en øjeblikkelig, såvel som en holdbar langsigtet plan for en retfærdig og fremgangsrig fred, ikke kun mellem israelere og palæstinensere, men også en fred, der fremprovokerer afviklingen af de anglo-amerikanske drabelige operationer i Syrien, Libanon, Egypten, Libyen, Sudan, Irak, Iran, Pakistan og Afghanistan – Sydvestasien, operationsområdet for den britiske efterretningsagent Bernard Lewis og hans følgesvende, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel P. "Civilisationernes sammenstød" Huntington.

De sidstnævnte var alle fjender af præsidentkandidat LaRouche. Det var der en god grund til. Om dem sagde LaRouche i en webcast den 24. januar 2002: "I USA har vi en gruppe, som har samlet sig omkring store institutioner, magtfulde finansielle institutioner ... som har samlet sig omkring folk som Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Samuel P. Huntington og andre. Disse mennesker, med visse militære skikkelser inkluderet, fremlagde en politik i 1950'erne, som er, hvad Eisenhower og MacArthur advarede imod. Det blev dengang kaldt en "utopisk" militærpolitik. Ideen var at oprette et amerikansk-domineret, anglo-amerikansk verdensimperium, ligesom Romerriget, baseret på den såkaldte professionelle soldat.

“Hvis man læser de bøger og artikler og diskussioner, som disse slyngler (hvis man vil give dem det rigtige navn) har skrevet, er deres politik at eliminere nationalstaten, oprette et verdensimperium i romersk stil under deres styre og skabe en militær styrke, som faktisk er udformet direkte efter det nazistiske Waffen-SS fra slutningen af Anden Verdenskrig: det vil sige tropper rekrutteret fra alle slags nationer til en styrke, som en dræberstyrke, til at føre evig krig, ligesom Waffen-SS. Så disse fyre er rigtige nazister. Det er utopisterne. Disse mennesker er forbundet med H. Smith Richardson Foundation, Olin Institute og så videre, American Enterprise Institute og så videre og så videre – de er forbundet med velhavende finansinstitutioner af samme type, fra USA og fra London, som bragte Hitler til magten i Tyskland i 1933-1934, som gjorde Anden Verdenskrig uundgåelig. Dette er fjenden! Det er den indre fjende, og den ydre fjende er af mindre betydning sammenlignet med den indre fjende.” [Fremhævelse i original].

Bemærk den nylige alarmerende afsløring fra journalisten Tucker Carlson (hvis interview med Vladimir Putin kan vise sig at blive det mest set interview i historien, med nu langt over en milliard visninger), at USA's efterretningstjenester forhindrede og blokerede ham i at gennemføre dette interview i tre år. Overvej nu: Hvis Carlson rent faktisk havde gennemført det interview i 2021, og det amerikanske folk og andre ville have hørt direkte fra Putin, hvad han rent faktisk tænkte på det tidspunkt, ville det så stadig have været muligt at vildlede anglo-sfæren til at støtte “Rusland-Ukraine-krigen” og dens NATO-dækkende “finansielle atomkrig” – en krig, der nu kan omfatte tyveri fra Rusland af aktiver til en værdi af 300 milliarder dollars?

Naturligvis har det Globale Syd ikke den slags illusioner om “krigen mellem demokratierne og autokratierne”. Det har den brasilianske præsident Lula gjort klart så sent som på sin rejse til det afrikanske kontinent, sine konsultationer med

Egypten og sine taler på Den Afrikanske Unions topmøde i Addis Ababa. Den lille nation Yemen er nu ved at blive konfronteret med en europæisk flådeaktion mod den – USA og Storbritannien var åbenbart ikke nok – og Afrika og Asien, Kina og Rusland bemærker, hvad der sker. Der er forskel på magt og styrke.

I New York City i søndags, den 18. februar, mødtes en international forsamling for at forsvare og aktivere det amerikanske præsidentskab for den generelle velfærd. New Yorks uafhængige kandidat til USA's senat, Diane Sare, og den uafhængige kandidat til New Yorks 15. kongresdistrikt, José Vega, samlede knap 300 tilhængere af deres kampagner til et møde med talere og deltagere fra Europa, Afrika, Asien, Sydamerika og flere amerikanske stater. Dette var den faktiske sammensætning af det, der oprindeligt grundlagde USA, og på tærsklen til 250-året for dets revolutionære fødsel er det vigtigt at minde om dette.

USA er heller ikke i dag det, som landet kæmpede imod i sin egen revolution. Nationen lider imidlertid af et angstfremkaldt hukommelsestab om, hvad den enkelte borgers pligter – ikke rettigheder, men pligter – er. Når de selvstyrende institutioner og deres ledere svigter, kræver den amerikanske Uafhængighedserklæring, at den amerikanske borger griber ind for at "ændre eller afskaffe" sin regerings uretmæssige handlinger og den "lange række af misbrug", der truer livet, friheden og lykken for borgerne i denne eller enhver anden nation. USA's befolkning kan ikke nyde deres umistelige rettigheder, hvis deres regeringsinstitutioner forsætligt og med ond vilje enten begår, muliggør eller tillader massehenrettelse af medlemmer af en anden suveræn nation eller et andet folk. For at genvinde sine umistelige rettigheder er det nødvendigt at overholde sine umistelige pligter.

For at gøre en ende på den nuværende uretfærdighed kan vi begynde med at cirkulere det forslag, som den afdøde amerikanske præsidentkandidat Lyndon LaRouche har udformet,

kaldet "Oase-planen", til en holdbar løsning på den unødvendige brodermorderiske konflikt i Sydvestasien, eller hvis man foretrækker det britisk-koloniale "slavenavn", "Mellemøsten". Masecirkulationen af Oase-planen, især blandt unge, kan i dette øjeblik bogstaveligt talt redde liv i Gaza. Dette må ledsages af indgriben over for en amerikansk kongres, der er gidsel i sin egen spektakulære korrupsion gennem lobbyister og afpresning i "Anthony Weiner-stil". Dette skal ledsages af gadeaktioner, "teach-ins", der involverer fra 3-5 personer til en hel campus, og som bruger den 15 minutter lange video som katalysator for diskussion. Dette skal suppleres med resolutioner vedtaget af byråd og delstatsparlamerter og ved at "nævne navnene" på de personer, der er forbundet med de virksomheder, banker, karteller og militære institutioner, der fremmer og profiterer på krig. Dette inkluderer den "hemmelige regerings" mødding af tænketanke, fonde og internationale konferencer, "de klogeste fyre i rummet", som i "Enron-stil" har bragt nationen til randen af ødelæggelse.

Mens USA befinder sig lidt over et år fra 250-årsdagen for sin revolutionære fødsel, er der ingen kandidater, bortset fra de uafhængige kandidater fra New York, senatskandidat Diane Sare og New Yorks kongreskandidat José Vega, der overhovedet diskuterer dette faktum. Årsagen er, at andre, uanset deres tilsyneladende position, vælger at undgå at gå i skyggen af det ansvar, som denne nations grundlæggere har kastet. Det ansvar er over for fremtiden som historie, den fremtid, der er udtrykt i "Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur", udarbejdet af grundlæggeren af Det Internationale Schillerinstitut, Helga Zepp-LaRouche. Lad os derfor blive enige om at vandre i skyggen af vores glemte forfædre og udbedre og forløse os selv ved at vælge modigt at huske det virkelige amerikanske præsidentskab og den sag, som denne nation blev født for.

Foto: Norman Rockwell, an early version of his *Freedom of*

München og Addis Abeba – et studie i kontraster

Ikke korrekturlæst

Feb. 17, 2024 (EIRNS)- Mens sikkerhedskonferencen i München omfattede den sædvanlige krigsgale skare, der var meget oprørte over Ruslands forfærdelige krænkelser af international lov i Ukraine, mens de forblev bemærkelsesværdigt tvetydige om Israels ødelæggelse af Gaza, bød Den Afrikanske Unions møde for stats- og regeringschefer i Addis Ababa på et meget anderledes sæt stemmer, der fokuserede på samarbejde for fred og ægte udvikling.

NATO-ledere gjorde, hvad NATO-ledere gør: Den tyske kansler Olaf Scholz opfordrede de lande, der har forpligtet sig til at levere våben til Ukraine, til at indfri deres løfter. USA's udenrigsminister Blinken proklamerede, at enhver våbenhvile kun ville gavne Rusland, og advarede Kina mod at hjælpe Rusland, da Washington "ville se enhver form for militær hjælp eller unddragelse af sanktioner som et meget alvorligt problem for os og for mange andre lande rundt om i verden." Ukraines udenrigsminister Dmytro Kuleba delte sin vrangforestilling om en ukrainsk sejr: genoprettelse af territorial integritet, compensation for skader, ansvarlighed for krigsforbrydelser og garantier for, at Rusland ikke vil udgøre en trussel i fremtiden. Og USA's vicepræsident Kamala Harris mødtes med Ukraines præsident Zelenskyy for at forsikre ham om, at de våben og penge, der kræves for at opretholde strømmen af ukrainere, der dør i kamp, ville blive opretholdt.

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi var en fornuftens stemme i München. "Uanset hvordan verden ændrer sig, er Kina et ansvarligt stort land, som vil holde sine principper og politikker konsekvente og stabile," sagde han. "I en turbulent verden vil Kina være en styrke for stabilitet."

"De, der forsøger at lukke Kina ude under påskud af at mindske risikoen, begår en historisk fejltagelse," tilføjede han. "Verdensøkonomien er som et stort hav, der ikke kan opdeles i isolerede søer. Tendensen mod økonomisk globalisering kan ikke vendes. Vi er nødt til at arbejde sammen for at gøre globaliseringen mere universelt gavnlig og inkluderende."

De visioner, der blev præsenteret i Addis Ababa, stod i skarp kontrast til den overordnede tone i München.

Formanden for Den Afrikanske Unions kommission, Moussa Faki Mahamat, talte om den voksende uretfærdighed, overherredømme og "magt gør ret" mentaliteten. "Det mest åbenlyse tilfælde," sagde han, "er Gaza i Palæstina." Det er ved at blive ødelagt, dets folk "næsten udryddet" og berøvet deres menneskerettigheder og værdighed. "Internationale rettigheder, internationale menneskerettigheder, menneskets rettigheder, selve moralen" bliver ignoreret og trampet på. De forsamlede ledere og gæster klappede, da han udtrykte sin glæde over Sydafrikas handling ved Den Internationale Domstol. Den afrikanske stemme for retfærdighed, sagde han, minder om Nelson Mandelas ord, som sagde, at frihed var ufuldstændig uden palæstinenserne frihed. Domstolens afgørelse var en sejr, ikke kun for Sydafrika, ikke kun for Afrika, men for alle nationer, der står op for palæstinenserne.

Etiopiens premierminister, Dr. Abiy Ahmed, talte som den næste og fokuserede på, at afrikanske nationer bliver nøglespillere i udformningen af den økonomiske historie. Afrika var menneskehedens hjem, oprindelsen til landbrug, arkitektur og medicin. Kolonialismen holdt den afrikanske udvikling tilbage ved at undertrykke uddannelse, underminere kultur og begå

økonomisk tyveri. Men kontinentet er velsignet med rigelige ressourcer, en ung befolkning og et stort potentiale. Han talte om Den Afrikanske Unions "Agenda 2063"-plan som den meningsfulde vision for fremtiden. Interkonnektivitet vil muliggøre større økonomisk integration og udvikling. Fred og stabilitet er grundlaget for udvikling, og det er gennem samarbejde, at dette vil være muligt.

Palæstinas premierminister Mohammad Shtayyeh bragte sine hilsner til Afrika fra det lidende folk i Palæstina, i Gaza. Israel lytter ikke til nogen, ikke engang USA, sagde han. Han bad om international handling for at stoppe drabene. Han talte om den igangværende aktivitet ved Den Internationale Domstol, både i spørgsmålet om folkedrab og i spørgsmålet om bosættelser som en form for kolonialisme. Hæv din stemme mod denne uretfærdighed og på vegne af det palæstinensiske folk, opfordrede han. Løft jeres stemme for at tvinge Israel til at tillade levering af varer, sundhedspleje, elektricitet og vand. Fred er mulig, men det kræver hjælp fra verdenssamfundet.

Sikkerhed og fred kan ikke opnås med magt alene. Man får ikke venner gennem magt. Det er kun gennem et perspektiv for fremtiden baseret på den fælles menneskelige stræben efter mening, efter vækst, efter at opdage og lære, efter at gøre godt, at fred er mulig.

Overvej situationen i Israel og Palæstina. I et halvt århundrede har Lyndon LaRouche og hans bevægelse organiseret for et udviklingsperspektiv som et fundament for fred.

"Det objektive grundlag for en løsning [i Mellemøsten] er den økonomiske udviklingspakke, vi har peget på," skrev Lyndon LaRouche i 1977. "Enhver anden tilgang vil mislykkes, vil hurtigt blive nedbrudt til farce – og sandsynligvis krig. Men det er ikke blot materielle fordele i sig selv, der danner grundlag for fred. Det er det faktum, at regeringernes forpligtelse til at realisere en høj grad af videnskabelige og

teknologiske fremskridt fremmer humanistiske holdninger.”

LaRouche-organisationens video om LaRouches “Oasis Plan” præsenterer et stærkt billede af den fremtid, der kan skabes.

Og en stor personlig begivenhed i retning af at realisere et humanistisk syn sker på søndag i form af Sare for Senate 2024 Presidents Day Conference.

Foto: Munich Security Conference. Credit: MSC

Helga Zepp-LaRouche til den internationale fredskoalitions møde, 16. februar 2024

Ikke korrekturlæst

AB: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 37. møde i træk, vi har holdt. Tak til jer alle for at deltage. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg skal være ordstyrer i dag sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Hvis du har lyst til at tale, stille et spørgsmål eller komme med et forslag, kan du vælge at række hånden op. Hvis du har rapporter om den mobilisering, du har været i gang med, nogle af de protester, du har organiseret, vil vi meget gerne høre om det. Jeg ved, at folk har haft meget travlt, og det er jeg glad for at høre; at ingen hviler på laurbærrene her.

I dag har vi en række præsentationer i begyndelsen. Især en kort dokumentarfilm kaldet ”Oase-planen”, som netop er blevet

færdiggjort af LaRouche-organisationen. Min gode ven Jason Ross vil tale om den. Vi vil også have en række andre spændende rapporter efter det. Med det vil jeg give ordet til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Institutet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Mens vi taler her, finder der en anden begivenhed sted i München lige nu, hvor den årlige München Sikkerhedskonference finder sted. Det plejede at være et sted, hvor sikkerheds- og militæksperter fra hele verden kom, og hvor man forsøgte at finde løsninger på problemer. Men de tider er for længst forbi. I mange årtier nu kan man sige, at denne sikkerhedskonference – eller faktisk siden Horst Teltschik blev erstattet af sine efterfølgere som formand – er blevet forvandlet til en PR-begivenhed for det militærindustrielle kompleks internationalt. Der er stadig mange taler, der skal holdes, men tonen af total konfrontation blev allerede slået an af nogle af de journalistiske kommentatorer. Naturligvis kom nyheden om, at Navalnyj tilsyneladende var død, og hans kone var der ved et uheld. Hun tog ordet og kom med en meget stærk anklage mod Rusland. Det satte tonen, og nogle af kommentatorerne sagde, at det var det mest bevægende øjeblik i denne konferences historie nogensinde. Så du kan forestille dig, at den generelle tone på denne konference vil være konfrontation og ingen diskussion – i hvert fald ikke fra de nordatlantiske lande – der går i retning af en diplomatisk løsning på alle de forskellige konflikter, vi har.

Naturligvis forholdt Guterres, FN's generalsekretær, der holdt hovedtalen, sig anderledes. Han talte om lovløsheden i den internationale situation, hvor flere og flere lande forsømmer deres forpligtelser. Han fordømte også Hamas den 7. oktober, men også den kollektive afstraffelse af palæstinenserne i Gaza. Han beklagede meget det faktum, at 1,4 millioner mennesker nu sidder i en ufattelig skæbne i Rafah. Så det var

en vigtig holdning. Også det faktum, at Ghanas præsident krævede en retfærdig ny økonomisk verdensorden og sagde, at det ikke kan fortsætte, at den ene del af verden lever i rigdom, og den anden del står over for sult hele tiden. Han krævede en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Der var også annonceret en relativt stor tilstedeværelse fra medlemmer af det Globale Syd. I den seneste tid har nogle af NATO-landene åbenbart indset, at de allerede har mistet det Globale Syd. Der gøres en indsats for at rette op på det, men medmindre der er en reel vilje til at ændre aksiomerne, vil alle disse ting ikke være andet end en PR-indsats.

Vi er stadig mobiliseret for et alternativ, som er ekstremt presserende. Jeg har allerede nævnt den ubeskriveligt forfærdelige situation, der foregår i Gaza og især i Rafah. Brasiliens præsident Lula har netop besøgt Egypten og har tydeligvis indtaget en holdning, der kræver en øjeblikkelig tostatsløsning. Så der er masser af bevægelse. Siden vi talte sammen sidst, har den sydafrikanske regering fremsat et yderligere forslag på grund af det igangværende folkedrab, som de mener, finder sted. Det bliver behandlet af Den Internationale Domstol. I næste uge sker der noget meget interessant; nemlig at fra den 19.-26. februar – en hel uge – vil næsten 20 lande vidne om ikke Sydafrikas nylige indgivelse, men om en klage fra FN's Generalforsamling, som de allerede udstedte den 30. december 2022. Det vil sige længe før Hamas-angrebet. Her gjorde de opmærksom på Israels 55 år lange besættelse af palæstinenserne og de mange krænkelser i den forbindelse. Det vil selvfølgelig hænge sammen med den igangværende retssag, som er to separate ting. Men det er klart, at den nuværende situation påvirker, hvad der bliver sagt i næste uge, og det beviser også, at der er en historie før angrebet den 7. oktober; det modbeviser alle disse bestræbelser på at sige, at dette var et uventet og uprovokeret angreb, hvilket er det sprog, der normalt bliver brugt.

Alt dette er vigtigt, og det er meget prisværdigt og meget godt. Men jeg vil virkelig gerne understrege på det kraftigste, at der er brug for noget meget mere grundlæggende, for hvis vi ikke ændrer situationens håbløshed, tror jeg ikke, at der kan findes en løsning. Det er derfor, vi vil bruge diskussionen i dag til igen at pege på min afdøde mands, Lyndon LaRouches, forslag, som han fremsatte allerede i 1975 om at udvikle hele regionen gennem en Oaseplan; en grundlæggende økonomisk udviklingsplan. Det står mere og mere klart, at det er det eneste håb, medmindre man virkelig fuldstændig ændrer og vælter det geopolitiske bord og går helt over til et nyt paradigme med ideen om, at fredens nye navn er udvikling.

Som I kan se, viste vi dele af denne video for mange uger siden, men vi har forbedret den. Det er nu en fremragende video, og de første reaktioner, vi har fået fra vigtige mennesker rundt om i verden, er, at det absolut er et genialt forslag, at det skal lægges på bordet. Vi vil gerne gøre det til hovedemnet for diskussionen i dag, eller i det mindste et af hovedemnerne, fordi vi ønsker, at medlemmerne af denne diskussion virkelig bruger al den indflydelse, I har, til at få dette ud på den bredest mulige måde. Vi er nødt til at oversvømme zonen, så alle, der på nogen måde er relateret til krisen – og det er virkelig alle – kender til dette og begynder at kæmpe for det. Naturligvis er udviklingen af Sydvestasien kun en del af det absolut presserende behov for at få en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der giver mulighed for udvikling af alle lande på planeten. Men at starte med Oase-planen er en meget vigtig ting.

Så se venligst denne video. Den er kun 14 minutter lang, men den er meget vigtig som grundlag for diskussionen i denne dialog i dag. [Videoen vises].

{Bemærkninger under diskussionen}}

Jeg tror, at hvis man ser på situationen, som den er lige nu,

kan man sige, at man har et argument. Alligevel tror jeg, at følelsen af uretfærdighed for palæstinenserne, så længe de ikke har deres egen stat, aldrig vil forsvinde. Min opfattelse fra diskussioner med palæstinensere er, at de er i stort flertal for deres egen stat, fordi de betragter hele denne region som deres oprindelige land. Men det er i virkeligheden ikke det vigtigste. Det vigtigste er i virkeligheden, at man ikke tænker Oase-planens indvirkning ind i denne ligning. Hvis man ser på landet, som det er, er det en ørken. Der er ingen vækst, ingen skovbrug, intet landbrug. Folk sidder dybest set i absolut tørt sand, og der er ingen udvikling. Men hvis man ser det fra en helt anden synsvinkel, at vi lige nu kun kommer derhen, hvor vi skal være, hvis der kommer en ny retfærdig økonomisk verdensorden. Den eneste måde, den kan komme i stand på, er, hvis det Globale Syd, som lige nu massivt kræver det – faktisk gjorde Ghanas præsident Nana Akufo-Addo det meget klart på sikkerhedskonferencen i München, at der skal være en retfærdig ny økonomisk verdensorden.

BRIKS vokser. BRIKS er nu BRIKS-9; der er 22 lande, der allerede har ansøgt om medlemskab; 40 mere har signaleret, at de ønsker at være en del af det. I 2024, når Rusland har ledelsen af BRIKS, vil der meget sandsynligt ske store fremskridt. På topmødet i oktober tror jeg, at det er meget sandsynligt, at vi vil se mange nye medlemmer, og endda en ny international reservevaluta baseret på en kurv af varer og ikke monetære værdier. Så det går i retning af, at denne bevægelse vil repræsentere 80% af menneskeheden, herunder nogle af de befolkningsrige lande som Kina, Indonesien, Indien, Nigeria og andre, der er på vej til at blive en del af dette nye økonomiske system.

Det er på den ene side det bedste, der er sket i meget lang tid, fordi det afslutter en 600 år lang periode med kolonialisme. Som svar på et spørgsmål, der blev rejst tidligere, er landene alle nået til et punkt, hvor de kræver, at de ikke længere er eksportører af råmaterialer, men at de

forarbejder råmaterialerne i deres egne lande, tilføjer til værdikæden, går ind i produktion af halvfabrikata, færdigvarer, fuld landbrugs- og industricyklus med det klare mål at blive mellemindkomstlande på kort til mellemlangt sigt; men tættere på kort sigt end mellemlangt sigt. Det betyder, at hele verdens økonomiske system kommer til at ændre sig.

Problemet er, at vi er nødt til at få en dynamik, hvor europæerne og amerikanerne stopper den geopolitiske konfrontation med det, fordi det ville bringe dem i krig med det store flertal af menneskeheden. Vi er nødt til at overbevise folk i USA og Europa om, at vi er nødt til at samarbejde med dem, og så kan alle problemer ændres. Det er derfor, vi har skubbet på ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der ikke kun involverer en ny arkitektur for Europa, men faktisk en global arkitektur. For hvis man ikke tager hensyn til sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på planeten, vil det ikke fungere. Det var læren af den westfalske fred, og det var på en negativ måde læren af Versailles-traktaten, som kun var springbrættet til den næste verdenskrig.

Så selv om dette er et stort skridt, og de fleste ikke kan forestille sig, hvordan vi kan have et sikkerhedssystem, der involverer Rusland og Kina og Iran og alle disse lande, havde vi engang et system med traktater om atomnedrustning og forskellige andre nedrustningsaftaler, som allerede var et skridt i denne retning. USA har ensidigt annulleret alle disse traktater i løbet af de sidste 20 år. Så det er ikke umuligt at vende tilbage til et diplomatisk regime, hvor man opbygger et sikkerhedssystem, der er sikkert og garanterer sikkerheden for hvert enkelt medlem af en sådan alliance. Det er tidens dynamik, og det er ikke noget, der ligger langt ude i fremtiden. Vi er nødt til at opnå det i år.

Hvis vi går i denne retning, og de andre lande i Sydvestasien, såsom Golfstaterne, eller Irak, Syrien, Afghanistan, Iran – alle disse lande har en grundlæggende interesse i stabilitet i

regionen. Mange mennesker anerkender, at den vedvarende voldscyklus, hvor man har et angreb fra den ene side, og så et andet fra en anden side, som man halshugger, så vokser folk, og man har en ny generation. Den cyklus er nødt til at stoppe. Den eneste måde at stoppe det på er ved at se på det fra oven; se på det ud fra synspunktet "Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen", hvor man siger: "OK, vi bliver enige om en plan for fælles udvikling for alle regioner i verden, for vi skal overvinde fattigdom, vi skal overvinde underudvikling, mangel på sundhedspleje, mangel på rent drikkevand. Og vi vil organisere vores anliggender på en rationel måde." Til det har vi brug for konferencer, vi har brug for en diskussionsproces, hvor intelligente mennesker fra hele verden bliver enige om det af den simple grund, at vi er den kreative art. Hvis vi ikke kan løse disse problemer, vil vi sprænge os selv i luften i en atomkrig. Vi sidder under alle omstændigheder på sådan en krudttønde.

Jeg tror, at man er nødt til at starte med en vision for hele dette område, som er en komplet ørken. Hvis man ser på kortet, har man en ørken, der går fra Atlanterhavet i Afrika, en meget bred stribe, der udvider sig, Sahara, Sahel-zonen. Så fortsætter den ind i Saudi-Arabien, ind i hele Sydvestasien; den fortsætter gennem Iran ind i Kina og går hele vejen til det nordøstlige Kina. Kina er med stor succes begyndt at gøre noget ved det ved at gøre ørkenen grønnere. I det nordøstlige Kina har de faktisk etableret skovbrug og landbrug på størrelse med Tysklands territorium. Det er utroligt. Hvis den kinesiske metode kan anvendes i Sydvestasien, så kan folk se fordelene for alle. En retfærdig løsning kan kun være, at alle sider anerkender, at deres interesser også er den andens interesser og omvendt. På den måde forsvinder faren for krig og terrorisme og alle disse ting, fordi man udvikler en dynamik af fornuft. Hvis alle de lande, der er naboer til Israel og Palæstina, som Afghanistan, Iran, Indien (som ligger lidt længere væk), Syrien, Yemen; alle disse lande er en del af en udviklingsdynamik, hvor alle kan tro på, at deres liv

vil blive bedre, at de vil have en fremtid for sig selv og deres børn. De kan studere, de kan blive normale mennesker, der lever et smukt liv. Det vil ændre dynamikken. Det er derfor, Oase-planen er så absolut vigtig.

Hvis folk sidder fast i deres pragmatisme og tæller: "Du har gjort dette mod mig, og jeg har gjort dette mod dig," så har du en endeløs liste, og du vil aldrig kunne stoppe den. Men hvis du vender bordet helt om og siger: "Her er en smuk vision for, hvordan vi kan opnå det." Oase-planen er yderst realiserbar, for med en meget umiddelbar forbedring, som du kan opnå på et år eller to, er det ligesom Nehru gjorde med den grønne revolution. Ikke alle var enige, så han startede med de landmænd, der var enige, og så så resten, at det gav fordele, og til sidst var alle enige.

Udviklingskraften er den eneste ting, vi er nødt til at kaste ind i situationen for at have noget håb om at ændre den.

(Spørgeren siger, at han støtter alt, hvad hun lige har sagt, men ikke forstår, hvordan fru Zepp-LaRouche kan støtte tostatsløsningen).

Jeg tror, det har noget at gøre med suverænitet. Hvis de to stater er adskilte, men forenede gennem udvikling, kan de løse alle problemer. Men i betragtning af hele regionens historie mener jeg, at hver af dem skal have en suveræn stat. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt. Den suveræne stat skal være organiseret ud fra et repræsentativt system, hvor alle har lige stor medbestemmelse i regeringen.

Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at hvis man ser på historiens lange bue, kan man faktisk se, at der var flere perioder, som jeg vil kalde for højdepunkter i den menneskelige civilisation. Jeg vil sige, at dette helt sikkert var fremkomsten af konfucianismen efter meget turbulente perioder i Kina; det blev så afbrudt på et bestemt tidspunkt. I Indien havde man de vediske skrifter, man havde Gupta-perioden. I Kina havde man Song-perioden; i Egypten de forskellige perioder med pyramidebyggeri – nogle af

dem var faktisk utrolige videnskabelige fremskridt. Og så havde man naturligvis den græske klassiske periode. Grækerne kollapsede, og Abbasid-dynastiet i den arabiske verden var en ægte renæssance, hvor Bagdad var verdens kulturcentrum. Så var der redningen af den europæiske kultur gennem samarbejdet mellem Haroun al-Rashid og Karl den Store. Der var en kort karolingisk renæssance, og det næste store skridt var den italienske renæssance, som forbandt alt tilbage til den antikke græske periode, men den blev formidlet gennem den arabiske renæssance i mellemtiden.

På samme måde kan man sige, at den antikke Silkevej ikke kun transporterede varer, men især teknologier, kulturer og filosofier fra Kina til Europa. Så havde vi den tyske klassiske periode, som var parallel med den amerikanske revolution. Og senere havde vi den indiske renæssance fra slutningen af det 19. århundrede til midten af det 20. århundrede. Så jeg har blot skitseret det meget groft, og jeg håber ikke, at jeg har glemt nogen periode, som ligger nogen af deltagerne på sinde. Men grunden til, at jeg siger det, er, at der i historiens lange bue har været relativt få perioder, hvor menneskeheden har gjort store fremskridt. Der var relativt lange perioder, hvor man faktisk kunne have en mørk tidsalder. For eksempel, da Romerriget kollapsede, på trods af at kristendommen begyndte at vokse, tog det fra et økonomisk synspunkt virkelig mange århundreder for menneskeheden at komme ud af denne mørke tidsalder. På andre kontinenter havde man lignende fænomener.

Jeg tror, vi har nået en virkelig forskel. Vi er nået til et punkt i historien, hvor jeg tror, der vil ske en fuldstændig ændring, af samme grund som da Romerriget kollapsede, ville folk i Indien eller Latinamerika ikke vide noget om det, fordi det ville tage flere år at rejse frem og tilbage. Og meget få mennesker rejste frem og tilbage; de rejste i ét område og i én retning og blev så boende. Så folk vidste ikke, at der rundt omkring på kloden var kulturer, der opstod, mens andre

kollapsede. Vi befandt os i en meget lang afstandsseparation. Nu er det meget anderledes. Vi sidder i samme båd på mere end nogen anden måde. Vi har atomvåben; hvis vi bruger dem, ødelægger vi os alle sammen. Vi har internettet, hvilket betyder, at vi meget nemt kan afholde Zoom-konferencer som denne. Man sætter det bare til, og så kan man se hinanden i forskellige dele af verden. Og det er kun begyndelsen; tænk bare på, hvor denne teknologi vil føre os hen om nogle få år. Så har vi naturligvis pandemier. På grund af flyrejser har vi set i tilfældet med coronavirus, at en pandemi kan sprede sig ekstremt hurtigt over hele verden.

Jeg kunne give mange flere eksempler, men det, jeg prøver at sige, er, at jeg tror, vi er nået til et historisk punkt. Og det skal diskuteres, og jeg tror, at folk er nødt til at tænke over det, hvor vi, fordi vi alle sidder i samme båd, er nødt til at træde op på fornuftens niveau og finde en løsning for hele menneskearten. For jeg tror ikke på, at løsninger i sideområder, bare et lille område, mens andre stadig er i problemer, vil fungere. Det har været min dybeste overbevisning i meget lang tid – og jo længere jeg arbejder med disse spørgsmål, jo dybere bliver denne overbevisning – at vi er nødt til at få dette spring ind i et nyt paradigme, hvor nationer fortsat vil være vigtige, men vi kan ikke tillade, at en enkelt nations interesser bliver sat over menneskehedens interesser som helhed. På den anden side er vi nødt til at organisere vores nationale interesser i samhørighed med den samlede menneskeheds interesser. Jeg tror, at fælles udvikling gør netop det muligt.

Jeg tror, vi har hårdt brug for en diskussion om det, for det er den manglende diskussion om, hvordan vi som den eneste kendte intelligente art på planeten skal kunne give os selv en orden, der tillader vores udødelighed, ikke kun på Jorden, for om 1-2 milliarder år skal vi under alle omstændigheder have koloniseret det nære rum på grund af udviklingen i solsystemet. Men de fleste politikere tænker ikke på, hvad de

vil gøre om 1 milliard år fra nu, men vi, der er den intelligente art, bør tænke på, hvilken retning vi skal tage for at have håbet om at være der om 1 milliard år.

Det eneste, jeg prøver at sige, er, at vi er nødt til at diskutere, hvordan vi kan organisere os for at skabe en orden, der repræsenterer hver enkelt nations interesser. Nogle mennesker på Wall Street eller i City of London mener måske ikke, at det er i USA's eller Storbritanniens interesse at gå i retning af et sådant nyt paradigme, men hvis man spørger befolkningen – og hvis befolkningen havde et informeret valg, ville de være enige. At vi er nødt til at få et fredssystem i makrokosmos, som udelukkende er muligt gennem udvikling af alle mikrokosmoser. Det ene mikrokosmos' interesse er udviklingen af det andet mikrokosmos og vice versa. Det hele skal arbejde sammen på en harmonisk måde. Det betyder, at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor nogle lande er store, andre er små; nogle har råmaterialer, andre ikke; nogle har geografiske fordele, andre ikke. Men hvis man tænker på en rationel arbejdsdeling, kan man organisere verden på en sådan måde, at alle får del i ikke bare en større kage, men en smukkere og mere retfærdig fordeling af de større stykker kage til alles fordel.

Jeg synes ikke, det er en utopi; jeg mener, det er en vision. Pointen med visioner er, at man er nødt til at bringe dem ind i en situation, hvor der er et vakuum. Lige nu ser jeg et gigantisk vakuum af lederskab, et gigantisk vakuum af diskussion. Ikke lederskab i det Globale Syd, men mere i den nordatlantiske region, hvor man har en regering, som jeg ikke engang vil begynde at kommentere manglerne ved; det ville tage mig hele dagen. Men jeg tror, vi er nødt til at have en smuk, glædelig debat om, hvordan vi organiserer os i denne verden for at leve. Og jeg tror, vi er nødt til at have unge mennesker, vi er nødt til at have studenterorganisationer, universiteter, tænketanke, alle mulige diskussionsgrupper til at begynde at diskutere dette. Jeg tror, vi allerede har gjort

nogle fremskridt, men vi har brug for meget mere.

Så jeg vil gerne bede jer om at tænke over, hvordan vi kan bringe denne nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur ind i den offentlige debat. Det vigtigste er naturligvis at oversvømme zonen med Oasis-planen; for alt, hvad vi behøver for at opnå det – lad os sige, at det ville lykkes os at få tre eller fire ledere af nationer til at sige: “Ja, det er en smuk plan; lad os gøre det.” Det ville slå gnister – bare forestil dig, at du ville have store tv-stationer, der diskuterede Oase-planen; have eksperter, der diskuterede, hvordan man gør det. Og så spørger man folk, der beskriver, hvordan deres liv ville blive forandret; man kunne udløse en renæssance. Alt, hvad du behøver, er en håndfuld førende mennesker, eller førende universiteter, eller en eller anden form for gruppe, der rent faktisk bringer det ud i det offentlige rum, og så vil det brede sig som en steppebrand.

Lincoln/LaRouches ‘Nemesis-princip’ – man kan ikke narre hele verden, hele tiden

Ikke korrekturlæst

15. februar 2024 (EIRNS) – Først lidt efter lidt, og nu stykke for stykke, er de intetanendes kokon ved at blive afmonteret. Vægten er begyndt at falde fra øjnene og sindet på folk i den transatlantiske verden. Nu kan de svagt begynde at se det virkelige billede af “Kong Dorian Gray” – Charles af England og de andre lige så dekadente “fyrstendømmer og magter” – med alle deres laster, fordærv og synd skrevet i linjerne i deres ansigter såvel som i de taler, vetoer og lovforslag, der

præsenteres for kongresser og parlamenter, designet og anvendt til at fortsætte deres rituelle masse mord på uskyldige, i Gaza og over hele verden, i retsstatens navn. Irland og Spanien, Tyrkiet og Egypten, stort set hele Afrika, selv Canada, Australien og New Zealand opfordrer til ikke at belejre/angribe Rafah. Hindustan Times rapporterede: "Den Afrikanske Union forhindrede angiveligt en israelsk delegation i at komme ind i sit hovedkvarter i den etiopiske hovedstad, Addis Ababa, onsdag [14. februar]. ... Den israelske delegation var der angiveligt for at præsentere sin holdning til Gaza-krigen." Sydafrikas udenrigsminister Naledi Pandor, som talte uden for mødet, sagde om de igangværende kriminelle handlinger: "Vi mener, at dette bekræfter de beskyldninger, vi har fremsat over for ICJ om, at folkedrab finder sted i de palæstinensiske områder, i de besatte områder – den israelske regerings handlinger beviser helt klart, at det, vi har sagt, er sandt."

Gå ikke glip af det virkelige drama i dette "verdensøjeblik" på grund af valg og andre distraktioner. Lige nu holder hele verden ikke kun øje med Gaza, men hele verden er også ved at blive klar over, at der findes en anden løsning end krig. Hvis den russiske journalist Pavel Zarubins udtalelse i begyndelsen af hans interview med præsident Vladimir Putin i går – "Hr. præsident, Deres interview med Tucker Carlson er allerede blevet set 1 milliard gange" – virkelig er korrekt, ville det betyde, at siden sidste torsdag, den 8. februar, er den psykologiske barriere, det "Russiagate"-drevne elektroniske mediehegn, der omhyggeligt blev rejst omkring "krigsforbryderen" og "galningen" Vladimir Putin, blevet brudt på en uge; kendskabet til hans faktiske forslag til fred og en forhandlingsløsning for at afslutte krigen i Ukraine er blevet kendt for de uvidende. Det betyder, at med den rette kombination af vellykkede initiativer fra oprørske kræfter, kan indflydelsen fra de engang så dominerende "etablerede medier" blive fjernet og endda væltet – ligesom Berlinmuren – hvis vi handler intelligently.

Det er de heldige, men midlertidige omstændigheder, der gør, at videoen "The Oasis Plan-LaRouches løsning for Mellemøsten" og Det Internationale Schiller Instituts "Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur" kan opnå et samlet oplag på over 1 million. Den Internationale Fredskoalitions proces, som Helga Zepp-LaRouche tog initiativ til, og "De ti principper"-metoden, som denne proces er konceptuelt baseret på, har sat os i stand til at katalysere en sådan udvidet og ekspansiv dialog. Hvis alle, der virkelig ønsker at se en ende på folkemordet i Gaza, af vores energiske udbredelse af videoen og de "Ti Principper" ledes til at konkludere, at der ikke kan være nogen ende på dette "Mellemøsten"-mareridt uden indførelsen af en retfærdig, varig løsning på denne mest manipulerede af geopolitiske konflikter, en løsning, der klart er i alle involverede parters gensidige interesse, så vil vi have magten til at få freden til at ske. Det er fornuftens magt, anvendt i ånden fra det 18. århundredes pamfletkampagner med Tom Paines Common Sense og The Federalist Papers, og anvendt til dette formål af det 21. århundredes elektroniske kommunikationsmidler, som er vores "hemmelige" våben. Samtidig med at de anvendes af mange rundt om i verden, i forbindelse med det nyligt opståede fremstød, anført af BRIKS og andre nationer, for det, Lincoln kaldte "en ny fødsel af frihed", kan vores ideer nedbryde murene af tavshed, accept og tilpasning gennem den sikre trompet af fornuft, kærlighed – og LaRouches videnskab om fysisk økonomi.

Foto: *Nemesis* (1837) by Alfred Rethel

Webcast-dialog med Schiller

Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche Verdensmobilisering for våbenhvile i Gaza, LaRouches Oase-plan for udvikling og fred

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 14. februar 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og leder af Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 14. februar 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende os dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, siden vi sidst talte sammen, er der sket to vigtige udviklinger, som former en global strategisk debat, selvom den debat bliver undertrykt i USA og Europa, men det er den umiddelbare trussel om en israelsk aggression, offensiv i Rafah; og så for det andet Tucker Carlsons interview med [den russiske præsident Vladimir Putin] (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/73411>) Så lad os begynde med Gaza: Mens Netanyahu optrapper angrebet på Rafah, har Jason Ross fra LaRouche-organisationen produceret en dokumentarfilm om LaRouche-løsningen på trekvart århundredes krig mellem Israel og Palæstina, centreret om din afdøde mands strålende arbejde med [Oase-planen] (<https://laroucheorganization.com/article/2024/02/10/oasis-plan-larouches-solution-middle-east>). Lyndon LaRouches idé overskrider {realpolitik} og geopolitik og viser, at ægte

varig fred kræver, at man handler ud fra dybe filosofiske principper, som dem du identificerede i dit vigtige notat om de [ti principper] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>). Da vi netop har anerkendt Lyns arv på femårsdagen for hans død den 12. februar 2019, tror jeg, det ville være meget nyttigt for opbygningen af en ægte fredsbevægelse at høre fra dig, dine tanker om LaRouche-løsningen.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, at situationen i Gaza, især i Rafah, har nået et punkt af helt utrolige dimensioner og en potentiel menneskelig katastrofe: IDF har allerede indledt nogle militære aktioner i Rafah, som har ført til, at et stort antal mennesker er blevet dræbt, men Damoklessværdet, at der vil komme en virkelig massiv intervention, hænger over verdens skæbne, og derfor mener jeg, at det er ekstremt vigtigt, at den sydafrikanske regering så sent som i går kom med endnu en intervention, hvor den anmodede [Den Internationale Domstol] (<https://www.thepresidency.gov.za/south-africa-makes-urgent-request-international-court-justice-rafah-offensive>) om at handle på grundlag af artikel 75(1), som indeholder bestemmelsen om, at der kræves yderligere foranstaltninger for at intervenere.

I næste uge, den 19.-26. februar, vil der under alle omstændigheder være en gennemgang af kravene fra Den Internationale Domstol, og de vil stille spørgsmål om, hvad Israel og andre nationer har gjort for at forhindre folkedrab. Og desværre er det modsatte sket: Der var ingen forebyggelse, men faktisk en optrapning. Så lad os se, hvad der sker nu, for så vidt jeg ved, hvis Den Internationale Domstol træffer en afgørelse baseret på denne nyere anmodning fra den sydafrikanske regering, går bolden tilbage til FN's Sikkerhedsråd, og de er nødt til at gøre noget, og hvis det ikke virker, går den til FN's Generalforsamling (jeg tror, det

er rigtigt).

Det er en utrolig situation, og derfor er det bedste, vi kunne gøre, og vi kan gøre, ud over at mobilisere folk og bede om en øjeblikkelig våbenhvile og gøre folk opmærksomme på behovet, for mainstream-medierne i Tyskland og de fleste politikere, de er bare absolut – de lader som om, at intet af dette er sket, de taler stadig om "Israels ret til at forsvare sig selv" og udelader fuldstændig den foreløbige afgørelse fra Den Internationale Domstol og den forfærdelige situation i Gaza, hvor mere end 30.000 palæstinensere er blevet dræbt og mange flere såret og ligger under murbrokkerne, og hvem ved hvad ellers. Så der er en fuldstændig disproportionalitet, selv hvis man siger, at Israel har ret til at forsvare sig, så er det gået langt, langt ud over noget sådant. Men politikerne og mainstream-medierne ignorerer det! Og hvis folk ikke vidste, hvad der sker, kunne man meget vel lytte til tv og læse aviser uden nogensinde at finde ud af, hvad der sker! Jeg mener, det er det virkelig chokerende ved det.

Men det kommer ikke til at vare ved, for den sydafrikanske regerings modige handling, som overvåges af den Globale Majoritet af Verdens befolkning, det er drivkraften lige nu. Så det bedste, vi kunne gøre under omstændighederne, var at genaktivere Lyndon LaRouches forslag, som han fremsatte allerede i 1975, nemlig at den eneste måde, hvorpå man kan bringe fred til den sydvestasiatiske region, er ved at have en massiv økonomisk udvikling. Og i betragtning af, at dette er et ørkenområde, skal det hele starte med massive mængder af nyt ferskvand, hvilket kræver, at man bygger kanaler fra Middelhavet til Det Døde Hav og til Det Røde Hav, og derefter anvender afsaltning af dette saltvand til udvikling af landbrug, infrastruktur og industri, og gør hele regionen til en blomstrende have af landbrug, skovbrug og derfor skaber betingelser for massiv forbedring for alle mennesker i regionen.

Jeg vil virkelig opfordre alle jer, der er bekymrede, til at

hjælpe os med at distribuere denne [Oasis Plan-video] (<https://laroucheorganization.com/article/2024/02/10/oasis-plan-larouches-solution-middle-east>). Det er en video på 14 minutter, og den er allerede ved at blive oversat til mange sprog, på tysk, spansk, italiensk, fransk, svensk og mange andre sprog, og hjælp os med at distribuere den. For jeg tror, at hvis vi så at sige oversvømmer zonen, hvor alle, der er bekymrede, i alle nabolandene i Sydvestasien, hvis de alle ville vide, at dette er vejen til at bygge bro over situationen og skabe en reel fredsorden; baseret på ideen, og dette er ikke en ny ide: Allerede i 1967 skrev pave Paul VI en encyklika, der blev kaldt [Populorum Progressio] (https://www.vatican.va/content/paul-vi/en/encyclicals/documents/hf_p-vi_enc_26031967_populorum.html), hvor han siger: "Det nye navn for fred er udvikling." Og det er ideen om, at ingen varig fred er mulig, medmindre man har en økonomisk udvikling, der gør levevilkårene for alle så meget bedre, at de har et incitament til at stoppe fjendtlighederne og gå over til en æra med samarbejde.

Så tag et kig på denne video, som er meget veludført, og den giver dig en reel vision af, hvordan denne region kunne se ud på meget kort tid, hvis nogle donorlande ville springe til og sige: "Vi har brug for en omfattende udviklingsplan for hele Sydvestasien." Og det er det eneste håb, jeg kan se, for at stoppe denne situation i at udvikle sig til en større regional konflikt, som endda kunne udvikle sig til en global atomkrig. Så der er al mulig grund til at gribe ind og hjælpe os med at sprede denne video så langt, du kan; få den til dit parlamentsmedlem, kongresmedlem, valgte embedsmænd, byråd, borgmester, og lad os skabe en reel bevægelse for udvikling baseret på ideen om, at "det nye navn for fred er udvikling."

SCHLANGER: En støtte fra Sverige skrev om sin støtte til det nye sydafrikanske initiativ, og hvor vigtigt det er. Men så påpegede han også, at du har sagt, at USA kunne forhindre yderligere drab, hvis bare Biden ville skære ned på midlerne

til Israel og kræve våbenhvile. Og han spørger: "Hvad skal der til for at få det til at ske?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det kræver meget mere handling end det, der allerede foregår massivt i USA. Der er flere fredsorganisationer, der kræver netop det. Det seneste eksempel er, at [Veterans For Peace] (<https://www.antiwar.com/blog/2024/02/13/veterans-demand-termination-of-weapons-to-israel/>) netop har sendt en officiel anmodning til generalinspektøren for det amerikanske udenrigsministerium om, at han skal undersøge ulovligheden af våbensendingerne til Israel, grundlæggende ved at bruge Haag-domstolens argumentation om, at det naturligvis er fuldstændig ulovligt at sende våben til noget, som domstolen har erklæret for sandsynligt folkemord. Og i betragtning af, at USA ikke kun har en stor jødisk befolkning, men også en stor arabisk og islamisk befolkning, kunne det, hvis mange organisationer begyndte at støtte initiativet fra Veterans For Peace og naturligvis Oase-planen, skabe et miljø, hvor Biden, som må være bekymret for, hvilken indflydelse alt dette har på valgkampen, kan blive tilskyndet til at stoppe.

SCHLANGER: Nu, hvor vi taler mere om Gaza-situationen, har vi fra Svetlana: "Hvordan ville det være muligt at undgå interventioner fra London og Washington, som i de sidste årtier bogstaveligt talt har dræbt alt håb om udvikling i hele Mellemøsten? Hvordan kan det gøres?"

ZEPP-LAROUCHE: Jo flere mennesker, der diskuterer det, jo bedre. Jeg har lige set, at Jeffrey Sachs har lavet en ny liste, hvor han kræver oprettelsen af en ny "kirkekomité" på 50-årsdagen for kirkekomitéen i 1975, som undersøgte CIA's ulovlige aktiviteter. Og jeg tror, at den slags ting, fordi der må være en løsning på den lovløshed, vi er ved at kaste os ud i.

Så jeg tror, at flere mennesker også skaber en offentlig debat, som det næsten er blevet farligt at have i det

nuværende Vesten – men at have en debat om, at alle politikkerne fra det neoliberale etablissement i den transatlantiske region har slået fuldstændig fejl og har haft et enormt tilbageslag! Og det skal der være en debat om. For eksempel: Opnåede de interventionistiske krige i Mellemøsten noget som helst? Øgede de USA's eller briternes interesser? Nej, de kostede millioner af menneskers livet, men USA's indflydelse i Sydvestasien – og briternes for den sags skyld – er faldet drastisk. Så det var ikke i USA's interesse at gøre dette. På samme måde, opnåede sanktionsregimet mod Rusland, hvad det var sat i verden for at gøre? "Ruinerede" det Rusland, som Baerbock altid krævede? Nej, det gjorde det ikke – det ruinerer Tyskland, og det på en massiv måde. Men den russiske økonomi er den stærkeste økonomi i Europa lige nu, så det virkede heller ikke. Og jeg kunne spørge dig, om brugen af dollaren som våben opnåede det, den skulle, nemlig at bidrage til Ruslands ruin? Nej, det førte til en af-dollarisering, hvor mange lande nu handler i deres egen nationale valuta.

Så jeg tror, at jo flere mennesker, der begynder at rejse disse spørgsmål, fordi etablissementet indtil videre tydeligvis ikke har vist tegn på at være i stand til at reflektere over fiaskoen i sin egen politik. Jeg tror, det er én ting. Og den anden ting, som jeg synes er lige så vigtig, eller måske endnu vigtigere, er at diskutere alternativet: Diskutere mulighederne for, at det ville være så nemt – og jeg mener virkelig meget nemt – at rette op på situationen, hvis vi kunne få de vestlige lande til at samarbejde med landene i den globale majoritet. Der er et tektonisk skift i gang, som allerede finder sted, og det er irreversibelt. Det er bare det, at nogle af de vestlige etablissementer har været fuldstændig uvidende og ligeglade, fordi de tror, at de er så smukke og så gode, og at der aldrig kunne ske noget med deres arrogance. Men virkeligheden er, at verden allerede har bevæget sig i en helt anden retning: Vi har BRIKS, vi har BRIKS-Plus, vi har 22 lande fra det Globale Syd, der har ansøgt om at blive BRIKS-medlemmer, og yderligere 40 har

udtrykt deres interesse for at blive det. Så der er allerede en tendens, hvor det globale flertal bevæger sig i retning af at skabe et nyt økonomisk system.

Og den eneste måde, jeg kan se, at vi kan undgå en katastrofe på, er, at vi får de europæiske lande og endda USA til at stoppe den geopolitiske konfrontation og i stedet sige, "vi er nødt til at samarbejde". Og jeg tror, at vi skal diskutere det og den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som vi har arbejdet på i næsten to år, for at udbrede den idé. Tag de [ti principper]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som jeg foreslog som grundlag for diskussionen, og få en diskussion blandt journalister, blandt tænketanke, blandt universiteter, for jeg tror, vi virkelig er udfordret: Er vi den kreative art, der kan undgå sin egen selvdestruktion, eller er vi dømt til at være som lemminger, der løber hen til klippen og hopper ud over den? Det tror jeg ikke. Men det kræver, at en masse mennesker virkelig tager mod til sig og engagerer sig i debatten, arbejder sammen med Schiller Instituttet, og der er meget, vi kan gøre.

SCHLANGER: Helga, jeg har endnu et spørgsmål til dig om Bidens politik over for Israel, og jeg må sige, at vi har fået en masse spørgsmål specifikt om dette. Charles skriver: "Det virker indlysende, at Joe Biden forsøger at vinde en Oscarpris ved at foregive at have problemer med Netanyahu over aggressionen mod palæstinenserne i Gaza. Men det ser ud til at være et forsøg på at købe tid, ligesom Angela Merkel gjorde med Minsk-aftalerne. Tror han, at det vil få oppositionens flammer til at brænde ud?"

ZEPP-LAROUICHE: Hvis han tror det, hvilket jeg naturligvis ikke ved, så er det helt sikkert en fejltagelse. For denne situation i Gaza, og i Rafah i særdeleshed, disse mennesker har ingen steder at gå hen! Når Baerbock nu igen går til Israel for at sige: "Åh, der må være en sikker korridor" – ja,

korridor til hvor? Der er intet tilbage! Egypten har nægtet at lade palæstinenserne blive drevet ind i Sinai, fordi de ikke vil have endnu en tikkende bombe, og de har endda truet med, at de vil annullere fredstraktaten med Israel, hvis der er et forsøg på at skubbe folk ind i Sinai. Så der er ikke noget sted, disse mennesker kan tage hen. Og de sidder der, og jeg vil ikke engang forestille mig, hvor bange og desperate næsten 1,5 millioner mennesker er, som er ved at sulte ihjel. Og forfattere som Chris Hedges, som har vundet Pulitzer-prisen, og før ham Jean Ziegler, som var FN's første særlige rapportør om retten til mad, de har beskrevet i detaljer, hvordan folk dør af sult, og det er den værste form for død, fordi organerne begynder at fortære sig selv, og alle funktioner forsvinder, den ene efter den anden, og det er simpelthen en absolut katastrofe. Men den katastrofe er, hvad palæstinenserne lider under i Rafah lige nu.

Så der er ingen måde, hvorpå du kan gøre det ugjort! Det eneste, du kan gøre for at afhjælpe det, er at gå i gang med Oase-planen med det samme: Afhold en omfattende fredskonference i Mellemøsten, gå efter en tostatsløsning, og sørg så for økonomisk udvikling. Og hvis alle naboerne og andre lande fra det såkaldte Globale Nord, kunne man virkelig begynde at forbedre situationen meget, meget hurtigt. Men det kræver en massiv mobilisering af en masse mennesker, inklusive dig.

SCHLANGER: Lad os nu skifte retning og se på situationen i Europa, og især i Tyskland. Jeg har fået flere e-mails, der udtrykker vrede over diskussionen fra tyske regeringseksperter om behovet for yderligere 100 eller 300 milliarder euro i forsvarsbudgettet for at (citater) "afskrække Putin." I en af disse e-mails står der: "Disse embedsmænd må ikke have hørt Putins svar til Tucker Carlson om Polen, hvor han stillede spørgsmålet, hvorfor vi skulle invadere Polen?" En anden person spørger: "Hvem er målgruppen for de neokonservative på den kommende sikkerhedskonference i

München, hvor de vil fremføre den samme militære opbygningslinje.”

Og så endnu et direkte spørgsmål: “Er tyskerne virkelig så dumme?”

ZEPP-LAROUCHE: Tja, desværre kan jeg kun sige, at nutidens tyskere ser ud til at have mistet evnen fra tidligere generationer, som trods alt producerede en masse tænkere, digtere, opfindere, filosoffer – Tyskland blev engang kaldt tænkernes, filosofernes og digternes folk. Der er næsten intet tilbage af det, og jeg tror, at i hvert fald en stor del af befolkningen på en eller anden måde har mistet forstanden. Jeg kan ikke sige det på nogen anden måde. Det er naturligvis ikke alle, for på samme tid er der massedemonstrationer af landmænd, lastbilchauffører, bagere og håndværkere, som alle kæmper for deres eksistens.

Men jeg tror, at der lige nu er brudt en psykose ud i Tyskland, som er helt utrolig. For eksempel er der nu denne nye gimmick, og jeg kan kun kalde det en meget farlig gimmick, som er ideen om at opfordre til atomvåben i Europa, måske endda i Tyskland, efter at tidligere præsident Trump kom med en bemærkning, jeg tror i lørdags, den 10. februar, hvor han sagde, at hvis han var præsident, og et NATO-land ikke ville betale den fulde andel af sine betalinger på 2% til NATO, så ville han dybest set ikke bare ikke komme til forsvar for et land, men han ville dybest set opmuntre Putin til at gøre, hvad han vil, eller en eller anden formulering i den retning.

Det har skabt et ramaskrig, og nu opfordrer flere til at bygge og etablere atomvåben i Europa, heriblandt socialdemokraternes spidskandidat til EU-parlamentet Katarina Barley. Selv den øverste repræsentant for det militærindustrielle kompleks i Tyskland, FDP's medlem af Forbundsdagen Marie-Agnes Strack-Zimmermann, siger, at det ikke giver nogen mening, fordi hun tilsyneladende har en lille smule viden om området, i modsætning til Barley, og siger, at det vil tage lang tid, fordi man ikke bare kan placere nogle atomvåben langs grænsen.

Man er nødt til at udvikle industrien, færdighederne, det kræver træning og 10 år eller deromkring. Og så er der nogle mennesker, og jeg vil ikke nævne deres navne, fordi det er så latterligt, der siger: "Hvem skal så kontrollere atomknappen?" Måske skulle vi have en kuffert, der rejser fra den ene hovedstad til den anden, så der er en rotation af ansvaret for, hvem der trykker på knappen.

Folk, der taler om dette emne på en så useriøs måde, synes jeg skulle gå til en psykiater og få en seriøs diagnose på, om de har et problem. For vi befinder os allerede på randen af Tredje Verdenskrig: Vi har to kriser, den ene omkring Ukraine og den anden i Sydvestasien, som kan gå galt når som helst! Og jeg tror, at enhver, der under disse omstændigheder forsøger at presse Tyskland til at støtte oprustningen af Europa med atomvåben, først og fremmest har glemt historien: Ønsker du virkelig, at tyskerne skal have atomvåben? Jeg tror, at hele verden hellere må lade sin stemme høre, at selvom Tyskland har opført sig relativt OK i de sidste årtier, så tror jeg, at Tysklands naboer og hele Europa ville blive oprørte over tanken, med den skyld, vi helt sikkert har som en historisk byrde, med det, der skete under Anden Verdenskrig i særdeleshed. Og jeg ville ikke engang bebrejde dem for at gøre det.

For det andet har Tyskland underskrevet traktaten om ikke-spredning af atomvåben (NPT) og om ikke-spredning af atomvåben, og det er en god ting! Atomvåben bør forbydes helt og holdent! At opgive atomnedrustning, som var en alvorlig sag, da det skete, er vanvittigt! Atomvåben, som kan føre til udslettelse af den menneskelige art, bør forbydes, og der er allerede mindst 50 lande, som har underskrevet en traktat, der forbyder atomvåben af en meget god grund. For hvis de nogensinde bliver brugt i noget omfang – og man behøver ikke at bruge dem alle; jeg tror, at hvis man bruger 10 % af dem, vil man få en atomvinter i 10 år, og det vil være enden på alt menneskeligt liv. Så de mennesker, der skubber på, i denne

situation, mens de ikke har noget diplomatisk forslag, de har ingen vision om at afslutte krigen, de taler kun om "flere våben, flere våben", hvorfor? Fordi det militærindustrielle kompleks har profitten. Og det skal bemærkes, at både Scholz og [De Grønnes økonomiminister Robert] Habeck lige nu er gået ud og har sagt, at de ønsker at gøre det tyske militærindustrielle kompleks konkurrencedygtigt i verden!

Det er virkelig forkerte ideer, og vi bør absolut modsætte os det og sige, at det, vi har brug for, ikke er en ny militarisering, men en diplomatisk løsning på alle problemerne. I en tid med atomvåben er krig ikke en mulighed, og det bør stå klart for alle. Og jeg tror, at behovet for at få en masse mennesker til at udtale sig om det er meget tydeligt.

SCHLANGER: Helga, vi har et svar på det, du nævnte tidligere, fra Harry Smith. Han sagde: "Bestemmelsen i FN's Generalforsamling om at forene sig for fred giver med simpelt flertal den juridiske autoritet og pligt til at bruge militær intervention for at stoppe forbrydelser mod menneskeheden, hvis Sikkerhedsrådet svigter sin pligt." Så jeg tror, han bekræfter, at du havde ret, da du sagde, at det ville gå til FN's Generalforsamling.

Nu nævnte du Trumps udtalelse om NATO. Vi har et spørgsmål fra en amerikansk blogger, som spørger: Hvad mener du om den tidligere præsident Trumps kommentarer om NATO, at hvis NATO-landene ikke bruger flere penge på at forsvare sig, skal de ikke regne med USA's støtte, hvis de bliver angrebet? Bloggeren skriver: "Selvom jeg er enig i hans foragt for NATO, blev jeg skuffet. Han sagde intet i udtalelsen om NATO's provokationer mod Rusland."

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror ikke, at udtalelsen er særlig hjælpsom, for du så, hvad den udløste i form af virkelig vanvittige reaktioner. Problemet er, at der nu er folk, der taler om behovet for at have en ny europæisk sikkerhedsarkitektur, der inkluderer Rusland og Ukraine. Og

jeg synes, det er et godt første skridt i den rigtige retning, men jeg tror ikke, det er nok, for konflikten er ikke europæisk. Konflikten er global: Vi har et globalt NATO; vi har Kinas fremgang, som nogle mennesker betragter som den absolutte trussel mod deres position i verden; og hvis vi ikke kommer ud af denne geopolitiske tankegang, tror jeg, at Tredje Verdenskrig vil være uundgåelig i en ikke alt for fjern fremtid. Europæerne overvejer nu – selv Tyskland – at sende en flådekonvoj, at sende en hel gruppe skibe til Stillehavet, tydeligvis med det formål at konfrontere Kina. Og det går i den helt forkerte retning, og derfor er jeg helt overbevist om, at vi er nødt til at få en diskussion om, hvordan vi kommer ud af dilemmaet, som fornuftige mennesker, som repræsentanter for den eneste art, der er begavet med fornuft, kendt i hele universet indtil videre, skulle vi ikke være i stand til at overvinde noget, der truer vores egen udryddelse?

Jeg mener, at den måde, vi skal se på det på, er med Den Westfalske Fred som model. For på det tidspunkt blev 150 års religionskrig bragt til ophør, fordi alle deltagerne indså, at de ville forårsage deres egen udslettelse, hvis de fortsatte krigen, og der ville absolut ikke være nogen tilbage til at nyde sejren. Det er en motivation, der burde få os til at sætte os til forhandlingsbordet, og hvorfor ikke have en undersøgelseskommission eller repræsentanter for de forskellige lande – måske pensionerede diplomater, måske folk, der har en fornemmelse af vigtigheden af dette spørgsmål – og begynde at diskutere, hvordan man rent faktisk kan afhjælpe situationen.

I Den Westfalske Fred i Münster tog det fire år at løse alle territoriale og andre spørgsmål. Måske tager det et stykke tid, før man har afklaret alle disse detaljerede spørgsmål og så videre. Men hvis den overordnede hensigt er at etablere et højere niveau af fornuft, af fælles udvikling, af – vi skrev allerede dette forslag i 2014, [“How the New Silk Road Became the World Land-Bridge”]

(<https://chinese.larouchepub.com/en/world-landbridge-en/>), som er det detaljerede forslag til, hvordan man udvikler alle kontinenter gennem infrastruktur, hvordan man forbinder dem alle gennem tunneller og broer, og hvordan man bruger ideen om fælles økonomisk udvikling af hele verden som grundlag for fred. Hvis man starter med den hensigt, at man ønsker at finde en løsning, der er til gavn for {alle}, uden undtagelse, og så kan man begynde at diskutere detaljerne – sikkerhedsinteresserne for den ene og den anden – og man finder frem til en omfattende plan. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre, men det kræver, at nogle modige mennesker træder frem, f.eks. pensionerede diplomater, der har erfaring med, hvordan man fører sådanne diskussioner, og så tror jeg, at vi kan finde en løsning. Så vær venlig at se på Oase-planen som en del, som en integreret del af dette Verdenslandbro-forslag, og så har du vejen til, hvordan du skal tænke på det.

SCHLANGER: Den anden ting er, at folk bør downloade dine [Ti principper]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som er et eksempel på, hvordan dette fungerer som et reelt princip for statskunst. Det er tilgængeligt på Schiller Instituttets hjemmeside.

Helga, jeg har et sidste spørgsmål til dig fra Jeremiah, som spørger: "Kan vi ikke bare afsløre krigsmagerne som tilhængere af kolonialisme? Hvad skete der med den amerikanske forpligtelse til at fremme den almene velfærd?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, du besvarede selv dit spørgsmål: Vi bør afsløre dem. Der er nogle mennesker i USA fra Pax Christi og andre organisationer, som allerede laver aktioner, fredelige direkte civile aktioner, ikke-voldelige aktioner, mod "dødens købmænd", det militær-industrielle kompleks; landmændene demonstrerer mod kartellerne. Og hvis man ser på de finansielle strukturer, finder man ud af, at det militær-

industrielle kompleks, de finansielle institutioner, der kontrollerer Wall Street og City of London, og kartellerne, de er alle den samme ting! Så det, de tidligere kolonilande forsøger at slippe af med for altid, nemlig de strukturer, der forhindrede dem i at blive udviklede, hvilket i høj grad er de internationale finansinstitutioner, kartellerne og det militærindustrielle kompleks, er det samme fænomen. Det er ikke nationer; det er oligarkiske strukturer, som kun tillader profitmaksimering for nogle få, mens de gør det store, store flertal i verden fattigere og fattigere og fattigere, og det er den struktur, vi er nødt til at ændre.

SCHLANGER: Helga, vi har været igennem de fleste af de spørgsmål, jeg har. Der er et par stykker, som er meget længere, og måske kan vi besvare dem via e-mail. Men jeg vil gerne takke dig for at være med os i dag og for din klarhed og ånd, når du påtager dig dette. Og vi ses i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, og bliv aktiv sammen med os i mellemtiden.

Hold blikket rettet mod udfaldet

13. februar 2024. Vil Israels premierminister Benjamin Netanyahu virkelig beordre en endelig løsning for over en million fordrevne palæstinensere, der er trængt sammen i Rafah i det sydligste Gaza? Mener han det alvorligt med at nedlægge FN's Hjelpeorganisation for palæstinensiske Flygtninge – når omkring 1,7 millioner hjemløse søger ly i deres nødherberger eller i umiddelbar nærhed af deres tildelingssteder?

Hvor vigtige disse spørgsmål end er, så er det egentlig ikke det, det handler om. Det er at reagere på et skrækscenarie. I

stedet har Israel en lovmæssig og moralsk forpligtelse til at gøre alt, hvad der står i dets magt, for at gøre en ende på sulten, hjemløsheden og manglen på rent vand, for at sørge for nødvendigt husly og lægehjælp – det vil sige at anerkende den fare, som 2,2 millioner gaza-indbyggere er blevet udsat for på grund af sygdomme og epidemier, og tage skridt til at imødegå denne fare.

Den Internationale Domstol (ICJ) har gjort verden opmærksom på, at nationer har en grundlæggende forpligtelse til at gribe ind over for folkedrab, ikke kun Sydafrika og ikke kun de seks midlertidige kendelser, der er udstedt til Israel. Denne bekendtgørelse omfatter USA, Tyskland og alle mulige andre lande, som midlertidigt har mistet evnen til at udvise forlegenhed. Folkemordskonventionen fra 1948 etablerede faktisk en standard for lande, med det nylige minde om nazisternes folkemord i baghovedet. Det var meningen, at "aldrig mere" skulle betyde noget.

I dag insisterer Sydafrika på, at "aldrig mere" faktisk betyder noget, når de meddeler, at de netop har anmodet Den Internationale Domstol om at gribe ind over for den israelske ledelses åbenlyse udstilling af sine folkemorderiske handlinger. Og som en hund med et kødben vil de ikke give sig, de vil ikke tælle dagene, før Israel skal aflevere deres fire-ugers rapport til ICJ. De palæstinensiske civile dødsfald, som alt for mange i verden betragter som et scorekort, hober sig op hver dag – og Sydafrika spiller ikke for galleriet. Det hedder: "Hold blikket rettet mod udfaldet".

Den palæstinensiske stats permanente observatør ved FN, Riyad Mansour, var lige så insisterende og vendte tilbage til FN's Sikkerhedsråd tre dage efter, at han havde opfordret til øjeblikkelig indgriben i de igangværende massedødsfald i Gaza. Mansour havde den dristighed at nævne problemet med tingenes tilstand: "Opmuntret af Rådets fortsatte lammelse og den beskyttelse, som nogle permanente medlemmer har givet det, har Israel iværksat sin truende invasion af Rafah og dræbt

mere end 164 mennesker og såret hundredvis af andre i løbet af disse to dage.”

I USA satte soldaterorganisationen Veterans For Peace (VFP) hælene i søndag og indgav den 11. februar en formel anmodning til det amerikanske udenrigsministeriums generalinspektør om at undersøge de åbenlyst ulovlige forsendelser af våben til Israel og de påståede kriminelle handlinger fra højtstående embedsmænd i Biden-administrationen i strid med amerikansk lov. Da VFP's nationale direktør, Mike Ferner, bekendtgjorde anmodningen, sagde han: “Vi mener, at udenrigsministeriet – fra ministeren og ned til hver eneste medarbejder, der arbejder med våbenoverførsler til Israel – overtræder de amerikanske love om, hvordan amerikanske våben må anvendes. Der er ingen “Israel-undtagelse”, der gør det i orden for amerikanske våben at blive brugt til folkemord, selv om det kaldes selvforsvar.”

Det simple spørgsmål om at USA, som den primære kilde til finansiering og våben til Israel, afbryder forsyningerne, forstås af enhver mindre begavet person, som måske det eneste der ville få Netanyahus opmærksomhed. Men talsmanden for udenrigsministeriet, Matthew Miller, hævder, når han bliver spurgt om dette, at udenrigsministeriets nuværende metoder til at håndtere Netanyahu er de bedste, der kan bruges, og at de simpelthen ikke har vurderet, om det at skære i støtten “ville være mere virkningsfuldt, end de skridt vi allerede har taget.” John Kirby, der er kommunikationsrådgiver i Det Hvide Hus, forklarede, at USA råder Israel til ikke at slå Gazas indbyggere ihjel i stor stil, men uanset hvad Netanyahu gør, vil vi ikke overveje at afbryde den militære bistand.

Hvor virkelighedsfjern og klinisk psykotisk en sådan adfærd end er, så er der en enkel del af virkeligheden, som ikke-psykotikere kan anvende. Den begynder således:

Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling i Sydvestasien. I mere end et århundrede har den region, der kaldes

Mellemøsten, været en geopolitisk tumbleplads, opretholdt i en tilstand af evig konflikt som en bombe, hvis lunte kan tændes når som helst. Dette har haft en forfærdelig indvirkning på befolkningen i Palæstina og Israel. LaRouches vision for regionen lover produktivitet, ikke geopolitik. Dette er Oaseplanen!

Skriv under nedenfor for at udtrykke din støtte til Oaseplanens fremgangsmåde, som den præsenteres i denne 15 minutter lange video om at realisere LaRouches vision for en fremtid med fred og udvikling, der forvandler en region med konflikt og uenighed til en region med sammenhængskraft, vækst og lykke.

Hold blikket rettet mod udfaldet.

Foto: ICJ

EU's Borrell foreslår det indlysende:

Hvis der er for mange døde i Gaza, så stop med at sende våben

Danmark under pres efter ny

dom i sag om kampfly til Israel

Udenrigsministeriet gransker hollandsk dom om eksport til israelske kampfly

Ikke korrekturlæst

13. februar 2024 (EIRNS) – EU's udenrigspolitiske chef Josep Borrell foreslog i går, at hvis præsident Joe Biden virkelig mener, at Israels reaktion på Hamas' angreb den 7. oktober er "overdrevet", som han angiveligt sagde i sidste uge, så bør han indstille strømmen af våben til Israel. "Men lad os være logiske: Hvor mange gange har du hørt de mest fremtrædende ledere og udenrigsministre rundt om i verden sige: 'Der bliver dræbt for mange mennesker'? ... Hvis man mener, at for mange mennesker bliver dræbt, bør man måske levere færre våben for at forhindre, at så mange mennesker bliver dræbt. Er det ikke logisk?" spurgte han medierne. "Jo, hvis man mener, at for mange mennesker bliver dræbt, bør man måske levere færre våben for at forhindre, at så mange mennesker bliver dræbt," sagde Borrell til journalister efter det uformelle møde i Rådet for Udenrigsanliggender i Bruxelles, "Hvor mange er for mange? ... Så hvis det internationale samfund mener, at dette er en nedslagtning, at for mange mennesker bliver dræbt, skal de måske overveje at levere våben," fortsatte han og nævnte den hollandske domstol, der bad Amsterdam om at stoppe med at sælge F-35-reservedele til Israel "for at være sikker på, at den internationale domstols afgørelse bliver håndhævet."

Borrell langede derefter ud efter den israelske premierminister Benjamin Netanyahu og forklarede, at "I 2006, under krigen mod Libanon, tog USA ... allerede beslutningen om

at sætte våbenleverancerne til Israel på pause, fordi Israel ikke ønskede at stoppe krigen. Det er nøjagtig det samme, der sker i dag. Alle går til Tel Aviv og trygler: "Vær sød ikke at gøre det, beskyt civilbefolkningen, drøb ikke så mange.

"Hvor mange er for mange? Hvad er standarden? Men Netanyahu lytter ikke til nogen. "De vil evakuere. Hvor skal de hen? Til månen?" tilføjede han.

Den israelske udenrigsminister, Israel Katz, brugte den sædvanlige israelske krigslogik og beskyldte Borrell for blot at spille Hamas i hænde. Han skrev til Borrell: "Israel overholder strengt de internationale krigslove og sørger for, at civile kan bevæge sig sikkert rundt i Gaza. I skarp kontrast hertil forhindrer Hamas deres sikre passage. Vores forpligtelse over for Gazas civile liv er større end Hamas'. Opfordringer til at begrænse Israels forsvar styrker kun Hamas. Vær forvisset om, at Israel er fast besluttet på at nedbryde Hamas."

Fra EU's repræsentation i Danmark :

Danmark under pres efter ny dom i sag om kampfly til Israel

En hollandsk domstol har beordret et stop for eksport af dele til F-35-fly, som risikerer at blive brugt til at krænke folkeretten under Israels krig i Gaza og nu advarer juridiske eksperter om, at Danmark også bør revurdere eksport af dele til flyene. Danmark er bundet af de samme regler om våbeneksport som Holland under EU's regler og FN's våbenhandelstraktat, og derfor mener Jacques Hartmann, professor i international ret ved University of Dundee i Skotland, at man skal genoverveje risikovurderingen, da dommen er "grundig" og i overensstemmelse med den måde, som de fleste uafhængige jurister har fortolket reglerne på. "Vi burde komme til den samme konklusion som i Holland. Forskellen på herhjemme og i Holland er, at det er embedsmænd og ikke dommere, der har taget stilling. Men det er de samme beviser, den samme risikovurdering og de samme internationale

forpligtelser, der skal tages stilling til," siger han. Udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen har tidligere fremhævet under et folketingsråd i januar den særlige danske konstruktion, hvor Udenrigsministeriet på baggrund af en overordnet udenrigs- og sikkerhedspolitisk "rammevurdering" har blåstemplet eksporten til F-35-programmet og derfor ikke tager stilling til reeksport til for eksempel Israel i de enkelte tilfælde. "Vi mener, det er vigtigt, at danske forsvarsvirksomheder i lyset af den sikkerhedspolitiske virkelighed kan indgå i internationale forsyningskæder og udviklingssamarbejder. Vi har en strategisk sikkerhedspolitisk interesse i at kunne være med i udviklingen af fremtidens forsvarsmateriel. Både for at sikre vores egen og vores allieredes sikkerhed," sagde Løkke. Hollands regering har anket dommen til landets højesteret og i en pressemeddelelse skriver regeringen, at den "selvfølgelig" vil følge domstolens afgørelse, men at den mener, den er forkert.

Kilde: Information, s. 4-5

Udenrigsministeriet gransker hollandsk dom om eksport til israelske kampfly

Den hollandske landsret har mandag fastslået, at Hollandsk eksport af dele til Israels F35 kampfly strider mod international ret. Det danske udenrigsministerium oplyser, at man netop nu er i færd med at nærlæse den hollandske dom. Det skriver Information. "Udenrigsministeriet er i gang med at afdække dommens nærmere indhold og er i kontakt med vores ligesindede herom. Det bemærkes, at den nederlandske regering har anket dommen," skriver Udenrigsministeriet i et skriftligt svar. Udenrigsministeriet kan på stående fod ikke svare, hvorvidt den hollandske dom kan påvirke den fortsatte danske eksport af militært udstyr til Israel. "Udenrigsministeriet noterer sig den nederlandske landsrets dom i en sag, som omhandler leveringen af dele til F35-fly til Israel fra et regionalt lager i Nederlandene," skriver Udenrigsministeriet i et svar. Den hollandske landsret har beordret den hollandske regering til, i løbet af syv dage, at stoppe al eksport af

F35-dele til Israel. Den hollandske landsret har truffet sin beslutning på baggrund af FN's våbenhandelstraktat og EU's fælles regler om våbeneksport. Danmark er bundet af de samme regler. "Vi burde komme til den samme konklusion som i Holland," udtalte Jacques Hartmann, dansk jurist og professor i international ret ved University of Dundee, Skotland, til tirsdagsudgaven af Information. "Forskellen på herhjemme og i Holland er, at det er embedsmænd og ikke dommere, der har taget stilling. Men det er de samme beviser, den samme risikovurdering og de samme internationale forpligtelser, der skal tages stilling til," forklarer Jacques Hartmann.

Kilde: Information, s. 7

Foto: CC, Bobbsled

Verdensmobilisering for våbenhvile i Gaza, LaRouches 'Oase-plan' for udvikling og fred

Ikke korrekturlæst

12. februar 2024 (EIRNS)–LaRouche-organisationens fremragende nye video om " Oase-planen – LaRouches løsning for Mellemøsten" lægger op til en global dialog om programmet og metoden for fred i Palæstina og Israel, baseret på udvikling. LaRouche-organisationen i USA udgav den 10. februar en 14 minutter lang video, som præsenterer en illustreret opdatering af " Oase-planen", der blev fremsat af den afdøde statsmand Lyndon H. LaRouche, Jr. i 1970'erne. Hvis den var blevet iværksat, da Oslo-aftalerne mellem Israel og Palæstina blev

underskrevet i september 1993, ville der ikke have været folkemord og verdenskrise nu. Men den blev saboteret af den udviklingsfjendtlige geopolitiske akse London-Washington.

Tilgangen i Oase-planen er at bygge vandværker, elektricitet, transport, landbrug, industri og social infrastruktur i hele Trans-Jordan som en struktur af udviklingskorridorer og knudepunkter, der er integreret med Nordafrika og Sydvestasien og forbundet til Europa.

Udgivelsen af denne nye video til international cirkulation er meget passende, da den kommer på tærsklen til femårsdagen for LaRouches død i dag (9. september 1922-12. februar 2019). Hans enke, Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, udtalte i dag, at "den bedste måde at fejre Lins liv og bidrag på er at afslutte folkemordet i Gaza og bruge den nye video som et instrument til at intervenere for fred." Videopræsentationen af Jason Ross, leder af The LaRouche Organisation og videnskabelig kontaktperson, er nu ved at blive tolket til mange sprog.

I løbet af de næste to uger er der vigtige punkter, hvor man kan udvide indsatsen for at stoppe Israels tiltagende folkemord i Gaza. Fredag den 16. februar mødes International Peace Coalition (online) til deres 37. ugentlige møde, hvor de repræsenterer brede internationale kredse. Den 18. februar i New York afholder Sare for Senate of Diane Sare, som stiller op til det amerikanske senat, et dagslangt arrangement, "Sare for Senate National Presidents Day Conference America's Next Fifty Years," (ved tilmelding, personligt eller online). Sare vil være vært for rapporter om krisen i Gaza, og hvordan den skal stoppes.

Fra den 19.-26. februar vil der være en international platform i Haag, hvor nationer og grupper kan fortælle sandheden og kræve handling om, hvad Israel gør – som hele verden ser på, og hvordan USA, Storbritannien, Tyskland og andre nationer er medskyldige. Den Internationale Domstol tager imod vidneudsagn

i sin gennemgang af lovligheden af Israels adfærd i besættelsen af palæstinensiske områder gennem de seneste årtier. Høringen er en følge af en anmodning fra FN's Generalforsamling i december 2022.

Indtil videre er det planlagt, at 52 lande og grupper skal tale ved ICJ i næste uge, herunder Den Afrikanske Union, Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og snesevis af nationer.

Situationen i Gaza er mere end kritisk. I det sydlige Gaza, omkring Rafah, er 1,4 millioner mennesker stuvet sammen efter at være blevet fordrevet gentagne gange, og Israel har gennemført intense bombardementer i løbet af de sidste 30 timer. I mellemtiden har det israelske forsvars specialstyrker reddet to gidsler, hvilket den israelske premierminister Benjamin Netanyahu angiver som {raison d'être} for endnu mere masseødelæggelse. I umiddelbar nærhed af gidselfrigivelsen blev omkring 100 mennesker dræbt, herunder kvinder og børn.

UNRWA's midler til hjælp til hele Gaza vil være opbrugt i marts, uden at der er givet tilsagn om finansiering. Det fortalte Philippe Lazzarini, UNRWA's direktør for palæstinensiske nødhjælpsoperationer, i dag i Bruxelles på et møde med embedsmænd fra EU, hvor Josep Borrell, EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, var vært. Lazzarini sagde, at han ikke vil træde tilbage på grund af de konstruerede, ubekræftede beskyldninger mod UNRWA fra Israel og dets støtter. Han sagde: "Vi har én regering, der kræver (min) afgang. Vi har måske andre stemmer, men jeg har ikke hørt nogen anden regering." Det blev påpeget, at UNRWA har 30.000 medarbejdere i den større region, som tager sig af over 6 millioner palæstinensere. I Gaza har IDF dræbt 130 UNRWA-medarbejdere siden den 7. oktober.

Denne situation blev antydnet i Det Hvide Hus i dag, om end på en afdæmpet måde, af Jordans kong Abdullah II. Han er i

Washington til to dages møder på en rundrejse til fire nationer. Efter kongens møde med præsident Biden tidligt på eftermiddagen, talte de begge ved et meget kort pressemøde, hvor der ikke blev stillet spørgsmål. Biden kom med nogle få pointer om, at der skal være en "varig fred" (dvs. ingen våbenhvile), at der er en "aftale på vej", og at han i mellemtiden forventede, at Israel ville følge en " troværdig plan" for, hvordan de fordrevne i Rafah vil blive beskyttet. Sådanne bemærkninger er tydeligvis en hån, eftersom Netanyahu i utvetydige vendinger har erklæret, at han forventer, at Rafah-befolkningen bare tager nordpå til murbrokkerne eller på anden måde tager af sted.

Kong Abdullah understregede dog behovet for "en varig våbenhvile nu." Han indledte med at sige, at "næsten 100.000 i Gaza er blevet dræbt, såret eller savnet." Der er "en uudholdelig situation for mere end en million mennesker." Han hævdede, at "ingen anden organisation kan gøre, hvad UNRWA gør." Han sagde, at organisationen er livsvigtig: Alene i Jordan tager UNRWA sig af 2,3 millioner palæstinensiske flygtninge, og selvom han ikke sagde det, har mange været der, siden UNRWA blev grundlagt i 1949. Han erklærede det for fuldstændig uacceptabelt, at palæstinensere potentielt vil blive tvunget ud over Vestbredden, Gaza og de hellige steder i Jerusalem. "Langt de fleste muslimske tilbedere får ikke lov til at komme ind i Al-Aqsa-moskeen," det tredje mest hellige sted for 1 milliard mennesker i den islamiske verden. Selv kristne kirker har været ude af stand til at fungere, sagde han.

Kong Abdullah rejser til Canada den 14. februar og derfra videre til Frankrig og Tyskland. Jordans udenrigsminister var blandt dem fra seks nabolande, der mødtes den 8. februar i Riyadh for at presse på for en øjeblikkelig våbenhvile. De andre var Egypten, U.A.E., Qatar, Palæstina og værtslandet Saudi-Arabien.

Dette er blot nogle få antydninger af den kontekst, hvor det

er klart, at hver enkelt persons og gruppes handlinger lige nu tæller enormt, hvis momentum skal lykkes for en våbenhvile i Gaza, genoprettelse af finansieringen til UNRWA og Oase-planens tilgang. I USA har omkring 50 lokale kommunalbestyrelser, inklusive Chicago, USA's tredjestørste by, vedtaget resolutioner om våbenhvile, og der er varme kampe i gang hundredvis af andre steder. En støtteerklæring til den nye "Oase-plan", som præsenteres i videoen, vil blive gjort tilgængelig.

Jason Ross afslutter videopræsentationen af Oase-planen med et personligt spørgsmål: "Hvad med dig? Vil du handle for at give mening til livet for dem, der er omkommet? Vil du være en stemme for fred og udvikling?"

Skriv under for at støtte Oase-planen:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

The Oasis Plan: LaRouche's Vision for Peace and Economic Development in Southwest Asia (Middle East), with English transcript

The Oasis Plan:

LaRouche's Vision for Southwest Asia

Released February 11, 2024 by the LaRouche Organization at this permanent link.

(The video is currently on the Rumble platform, but will move to the LaRouche Organization's YouTube channel on February 17 or 18.)

Cease-fire now!

The whole world is witness to the horrors being inflicted upon the Palestinian people, shared with us every day in video form. But the destruction continues, actively supported by the United States and a diminishing number of other countries. Humanity's moral fitness to survive is being tested. The horror show must end, starting with an immediate, unconditional ceasefire.

At the time we are recording, South Africa's action against Israel for genocide at the International Court of Justice will be heard in just a few days.

Peace is possible, but it is not the peace of a return to October 6! Before the Hamas invasion of October 7, the Palestinian people and the whole region popularly known as the Middle East were living in a terrible reality, as a cauldron of conflict deliberately maintained for geopolitical aims, an unsustainable and unjust tension.

The solution requires the recognition of a Palestinian state, in accordance with UN Security Council Resolution 242, which was unanimously adopted by the Security Council in 1967. This is the first step towards a long-term solution, such as the two-state solution supported by Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche.

The solution though, is not local, is not regional; it has to

be international today. China has proposed an international peace conference to develop a lasting vision for realizing Palestinian-Israeli and Arab-Israeli peace.

The mistakes that led to the lost chance of the 1993 Oslo agreement must not be repeated. Security guarantees for all parties in the region must be agreed upon. And this includes finding solutions for the potentially explosive situations elsewhere, in Lebanon, Syria, Iraq, Yemen, Libya, and Sudan, all products of decades of dangerous geopolitics.

The Oasis Plan, proposed by Lyndon LaRouche

But without economic development, without a viable and meaningful path of progress into the future, political agreements in themselves are unsustainable. The people of the region must know that their children will enjoy a better future, a better life. Peace through economic development is the only successful basis for a lasting, just peace in the region. This is what Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin came to realize – there is no purely military basis for peace or security; development is essential.

A template for peace through economic development already exists, in the form of the LaRouche program of building a World Land-Bridge, today exemplified by China's Belt and Road Initiative joined by more than 150 nations, including all the neighbors of Palestine and Israel. The World Land-Bridge is not only a specific plan for growth; it is a rejection of anti-growth hegemonism in the form of neo-colonialism and green Malthusianism.

A strong economic reconstruction and development plan is needed for a viable Palestinian state, in particular.

Lyndon LaRouche (1922-2019) laid it out 30 years ago. [Lyndon LaRouche was an American economist and statesman who founded the LaRouche political movement, which includes the Schiller Institute.]

It is called the Oasis Plan.

Immediately after the 1993 signing of the Oslo Accord in the White House by Israeli and Palestinian leaders, Lyndon LaRouche and his associates urged those parties *and the international community* to implement economic development projects to sustain, to advance the peace process. LaRouche and his associates developed the Oasis Plan, which included both certain economic aspects of Annex IV of the 1993 Oslo Accord – which was called the “Protocol on Israeli–Palestinian Cooperation Concerning Regional Development Programs” – plus it called for additional crucial water and power and other projects that LaRouche had noted were needed in the mid-1970s.

The Oasis Plan focused primarily on addressing the greatest barrier to development in the region – the shortage of fresh water – through the construction of a network of desalination plants that could turn the plentiful seawater into freshwater. And these plants would not only be on the Mediterranean coast; they would be built along two new canals: one connecting the Red Sea with the Dead Sea, and another connecting the Dead Sea to the Mediterranean. To be clear, these new canals or aqueducts are not for cargo shipping, as an alternative to the Suez Canal – their purpose is to transport water. Because of the low elevation of the Dead Sea, which is more than 400 meters below sea level, the flowing water could also provide hydropower electricity along the way, which could help to power the desalination plants and development more generally. The plants could also be powered by the large quantities of natural gas off the shores of Gaza, Israel, Lebanon, Syria and Egypt. But most importantly, the Oasis Plan calls for going beyond hydropower and chemical fuels altogether, through the construction of nuclear power complexes along these canals and on the shores of the Mediterranean and the Red Sea, to produce plentiful electricity and to desalinate seawater to green the vast deserts of the region and to power an industrialization process in Palestine, Israel, Jordan, Syria, Lebanon, and

Egypt.

The use of nuclear power for energy would liberate the region's hydrocarbon resources to be used chemically, to produce industrial materials through intermediate petrochemical products.

The nuclear powered complexes could use inherently safe pebble-bed high-temperature gas-cooled reactors, of the type just brought into operation in Shidao Bay, China.

The new man-made rivers created by desalination will tremendously expand the potential for agro-industrial development across the region, making the deserts – and the economies – bloom!

LaRouche explained the necessity of developing new sources of water in a 1994 speech. LaRouche:

“One cannot meet the indices of water consumption for a modern population, for both the Palestinian and Israeli populations, under present conditions. There is a conflict over water because the Israelis have, frankly, been using their conquests to take water from everybody. It's one of the conflicts with Syria on the Golan Heights issue. It involves, in Lebanon, the Litani River, and things of that sort.”

The power and water development have to be accompanied by a network of transportation infrastructure upgrading the physical connectivity between all the nations of the region, turning a region of conflict, a barrier to connectivity, into a hub of interaction, into a crossroads.

A highway connecting the West Bank with the Gaza Strip, linking the Palestinian state, is an absolutely essential feature of this network.

Regional highways and rail networks will allow the entire area to operate from a higher economic platform.

LaRouche also proposed an expansion of the Suez Canal, with industrial zones on both sides, a task that has been accomplished by Egypt in recent years.

LaRouche argued since 1975 that this region, which is the crossroads of civilization and located geographically between the Indian Ocean and the Mediterranean and between Europe, Asia, and Africa, has a unique position as an industrial and logistics hub. Oil and natural gas will be feedstocks for industrial production of plastics, paints, and many other useful materials, rather than being exported as a raw material, to be used primarily for simple combustion.

The upgrading of connectivity to enable higher levels of development has been a key feature of the 2013 China-proposed Belt and Road Initiative.

Using this region as a land-bridge between continents, with the major powers like the U.S., China, Russia, and the EU contributing to its development, will stabilize the area and, along the way, help cement the better relations among the superpowers that will have been necessary to bring it into being.

Scientific, technological, and cultural cooperation and exchanges are key elements in the transformative process the Oasis Plan represents.

By cooperating to fight the desert, rather than each other, the people of the region will better be able to recognize the humanity in each other, the common capability of human beings to discover principles of nature and to transform our relationship to the environment around us. There are no human animals.

So, how will we pay for all this, and who's paying?

Funding

Part of the funding will come from financial aid, made more possible by beating swords into plowshares, by converting the industrial and research capabilities of the military-financial complex into productive uses, as detailed in a study by EIR.

Apart from international aid, \$100 billion in *credit* can be realized, over a decade, for the reconstruction of Palestinian areas and the full building out of the Oasis Plan infrastructure. This can be organized through development banks associated with BRICS-plus nations, including the Islamic Development Bank in Saudi Arabia; the New Development Bank headquartered in China; and other national development banks of the Southwest Asia region. The sovereign wealth funds of the major regional BRICS-plus nations can help capitalize these development banks for this purpose. The countries of the Gulf Cooperation Council have sovereign wealth funds holding some \$4 *trillion* worth of capital. This has traditionally been placed in financial, banking or real estate assets of the bankrupt trans-Atlantic system. Now, these countries are looking for more productive investments instead, in Eurasia and Africa.

This investment can be concessionary development loans from these banks – for example of 20 years duration with interest rates of 2% and an initial grace period of 5 years if necessary.

The debt service payments on these development loans, at least if they're made in the immediate future, would have to be made by the State of Israel, as the state currently occupying and taxing the entire area of Israel and Palestine today. The United States, and perhaps other nations, as determined at an international peace and development conference, should be the guarantor for these debt service payments.

The organization of the reconstruction work and building of the Oasis Plan infrastructures can be organized under authority of the United Nations Peacekeeping Missions Military

Logistics Unit, and the United Nations Relief and Works Agency for Refugees in Palestine, and any other authorities that are required.

These arrangements should all be formally agreed upon by the nations involved in the framework of an international peace conference on Israel and Palestine, which must urgently be organized. International commitments to development, both through these particular projects and *as a paradigm*, must be made.

A peace vision

Achieving peace in Southwest Asia, not only between Israelis and Palestinians, but among all the countries of the entire region, will mark a new epoch in human history, as a region known for conflict transforms into one of connectivity, standing at the crossroads of three continents.

The Oasis Plan is not some distant aspiration of what can be achieved years in the future *after* the peace. It is only through a paradigm of international relations supporting this approach, that peace is even possible!

An end to the killing, a ceasefire is urgently needed now. But just as urgently is needed a vision for durable peace that will, at long last, shape a peaceful and prosperous destiny for the region.

Every minute the war continues brings more death, more bitterness, more difficulty in achieving shared prosperity. It must end now!

Justice for those who have died, those who have been injured, those who have suffered, demands that the awful violence awaken the conscience and intellect of the international community, not simply to say "never again" but to end, forever, the geopolitical paradigm that is the origin of most conflict in the world today. The Oasis Plan cannot today be

implemented as a purely regional plan – a new security and development architecture is required globally.

The voices of the Global South are becoming stronger and more confident. Moral authority, now and in the future, depends on how we act today.

LaRouche wrote in 1978:

“The only human thing is to give the lives and suffering of the dead meaning, not merely by establishing peace in the Middle East, but by establishing the basis for peace which gives fulfillment to the lives of the present and future generations of the Palestinians and other Arabs, and thus purpose and fulfillment to the sacred lives of the dead.”

This applies to Israelis as well.

How about you? Will you act to give meaning to the lives of those who have perished? Will you be a voice for peace and development?

Epilogue

I'd like to thank you for watching. To learn more about the Oasis Plan and for ways to support The LaRouche Organization's efforts to make it a reality, follow the link here and in the video description. And if you haven't already subscribed and turned on notifications, be sure to do that to stay up to date on the progress of this vision.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien

Ny LaRouche-organisation video:

'Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien'

11. februar 2024 – LaRouche-organisationen (TLO) udgav den 10. februar en smuk ny video, "Oase-planen – LaRouches løsning for Sydvestasien" (Først på Rumble, nu på YouTube). Den 14 minutter lange produktion fremlægges af Jason Ross, TLO's talsmand og videnskabelige kontaktperson. Han præsenterer historien, geopolitikken og den økonomiske geografi i Palæstina og Israel og den større region, og beskriver konkret, med kort og illustrationer, elementer af de teknologier, den finansiering og integration i LaRouches "Verdenslandbro-skabelon", der skal finde sted som "vejen til fremskridt" og fred. Ross afslutter med at spørge: "Hvad med dig? Vil du handle for at give mening til de menneskers liv, der er gået til grunde? Vil du være en stemme for fred og udvikling?"

Læs en dansk oversættelse af hele videoen under den næste artikel.

Skriv under for at støtte Oase-planen:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Oase-planen: Nøglen til fred i Sydvestasien

11. februar 2024 (EIRNS) – Krige begynder ikke ud af ingenting, som om de manifesterer sig øjeblikkeligt ved at affyre en kugle mod det forkerte mål. Forsimplede historier

som denne bruges kun som redskaber til at påvirke den offentlige mening, som i tilfældet med den nuværende absurde forestilling om, at den igangværende krig i Gaza begyndte den 7. oktober 2023. Tværtimod er krige, og historie generelt, en del af en dynamisk proces, som må forstås som en helhed – i hvert fald hvis man gerne vil slippe ud af de undertrykkende manipulationer, som bevidst bliver brugt imod én.

I tilfældet med Israels folkemorderiske krig i Gaza startede historien helt sikkert længe før den 7. oktober, og meget bør siges og er blevet sagt om den. Men ud over de seneste årtiers forhold mellem israelere og palæstinensere – hvor vigtigt det end er – er der en større proces, som begivenhederne er en del af, og som ofte overses af selv de mest velmenende aktører. Det er den historiske arv fra det britiske imperiums skabelse og manipulation af den region, der kaldes "Mellemøsten", skamløst skåret op som en del af Storbritanniens store spil for over 100 år siden, og udnyttet for sine omfattende råstofreserver til og med i dag. Denne arv og dens fortsatte realiteter i nutidens anglo-amerikanske unipolære orden gør faktisk fred umulig og krig uundgåelig.

Den nyligt udgivne video "Oasis Plan" fra LaRouche-organisationen er et afgørende værktøj i denne henseende. Videoen beskriver Lyndon LaRouches forslag til en oase-plan, som skitserer en plan for infrastrukturel udvikling af den region, der i øjeblikket bebos af både Israel og Palæstina. Af særlig vigtighed er vand og energi – primære elementer, som regionens fremtid vil afhænge af, og som Palæstina i øjeblikket knap nok råder over.

Videoen giver en smuk vision for, hvordan regionen kan blive blomstrende og velstående, ikke mindst fordi den ligger ved den legendariske "civilisationens korsvej" mellem kontinenterne Europa, Afrika og Asien. Denne form for transformerende infrastruktur og relateret økonomisk udvikling har været forbudt af nutidens imperiale arkitektur, og kun ved at ændre den kan langsigtet fred gøres mulig. Selvom Oase-

planen ikke er tilstrækkelig i sig selv, vil den være et afgørende skridt i retning af en velfungerende fredsaftale mellem Israel og Palæstina.

I dag står Sydvestasien på randen af en katastrofe. Israelske tropper er ved at gøre sig klar til en storstilet invasion af Rafah, den eneste by i Gaza, som de fordrevne er flygtet til. Der er kun lidt vand, næsten ingen mad og ingen husly. Sanitets- og sundhedsfaciliteter er stort set blevet ødelagt af israelerne, som nu forsøger at fjerne den vigtigste humanitære hjælpeorganisation, UNRWA. Premierminister Netanyahu har lovet at fortsætte, og den amerikanske regering har kun vist ubetydelig modstand. En første bølge af luftangreb blev udført fredag aften den 9. februar.

Hvis denne aktion får lov til at fortsætte, vil det ikke kun betyde en tragedie for befolkningen i Gaza, det vil potentielt betyde en katastrofe for hele verden. Mange lande i hele regionen har allerede advaret om, at konflikten vil blive optrappet langt ud over dens nuværende grænser – som en krudttønde, der venter på at eksplodere. Det er ikke kun Palæstina, der står på spil; det er menneskeheden.

Der skal ske en hurtig ændring. Demonstrationer bryder ud globalt imod det, efterhånden som flere og flere ser det absurde i at finde på undskyldninger for at retfærdiggøre et folkemord. Det haster med en våbenhvile, som må følges op af indkaldelsen til en international fredskonference og skridt mod gennemførelsen af en to-statsløsning for Palæstina, som FN blev enige om i 1947.

Men for at løse den underliggende dynamik, der har bragt os til dette punkt i dag, og som fortsætter med at føre verden mod en global krig mellem supermagter, må LaRouche-løsningen for fred gennem økonomisk udvikling til gensidig fordel lægges på bordet. Vi må have modet til at tænke stort.

Her er en dansk oversættelse af hele videoen:

1: Våbenhvile nu!

Hele verden er vidne til de rædsler, som det palæstinensiske folk udsættes for, og som vi hver dag ser i form af videoer. Men ødelæggelsen fortsætter, aktivt støttet af USA og et faldende antal andre lande. Menneskehedens moralske evne til at overleve er ved at blive testet. Dette rædselsshow må ophøre, og det starter med en øjeblikkelig, betingelsesløs våbenhvile.

I skrivende stund vil Sydafrikas sagsanlæg mod Israel for folkedrab ved Den Internationale Domstol blive behandlet om blot et par dage.

Fred er mulig, men det er ikke en fred, der vender tilbage til den 6. oktober! Før Hamas' invasion den 7. oktober levede det palæstinensiske folk og hele den region, der populært kaldes Mellemøsten, i en frygtelig virkelighed, som en kedel af konflikt, der bevidst blev opretholdt med geopolitiske formål, en uholdbar og uretfærdig spænding.

Løsningen kræver anerkendelse af en palæstinensisk stat i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 242, som blev enstemmigt vedtaget af Sikkerhedsrådet i 1967. Dette er det første skridt mod en langsigtet løsning, såsom to-statsløsningen, der støttes af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Men løsningen er ikke lokal, ikke regional; i dag er den nødt til at være international. Kina har foreslået en international fredskonference for at udvikle en varig vision for at skabe palæstinensisk-israelsk og arabisk-israelsk fred.

De fejl der førte til, at Oslo-aftalen fra 1993 gik i vasken, må ikke gentages. Der skal opnås enighed om sikkerhedsgarantier for alle parter i regionen. Og det inkluderer at finde løsninger på de potentielt eksplosive situationer andre steder, i Libanon, Syrien, Irak, Yemen,

Libyen og Sudan, som alle er resultatet af årtiers farlig geopolitik.

2. Oase-planen, foreslået af Lyndon LaRouche

Men uden økonomisk udvikling, uden en levedygtig og meningsfuld vej til udvikling i fremtiden, er politiske aftaler i sig selv uholdbare. Befolkningen i regionen skal vide, at deres børn vil få en bedre fremtid, et bedre liv. Fred gennem økonomisk udvikling er det eneste succesfulde grundlag for en varig og retfærdig fred i regionen. Det er, hvad den israelske premierminister Yitzhak Rabin indså – der er ikke noget rent militært grundlag for fred eller sikkerhed; udvikling er afgørende.

En skitse til fred gennem økonomisk udvikling eksisterer allerede, i form af LaRouches program for at bygge en Verdenslandbro, i dag eksemplificeret ved Kinas Bælte- og Vej-Initiativ, som mere end 150 nationer har tilsluttet sig, inklusive alle Palæstinas og Israels naboer. Verdenslandbroen er ikke kun en specifik plan for vækst; den er en afvisning af anti-vækst herredømme i form af neo-kolonialisme og grøn malthusianisme.

En stærk økonomisk genopbygnings- og udviklingsplan er især nødvendig for en levedygtig palæstinensisk stat. Lyndon LaRouche lagde den frem for 30 år siden. Den bærer navnet Oase-planen.

Umiddelbart efter at de israelske og palæstinensiske ledere i 1993 havde underskrevet Oslo-aftalen i Det Hvide Hus, opfordrede Lyndon LaRouche og hans medarbejdere indtrængende parterne og det internationale samfund til at gennemføre økonomiske udviklingsprojekter for at opretholde og fremme fredsprocessen. LaRouche og hans medarbejdere udviklede Oase-planen, som både omfattede visse økonomiske forhold i bilag IV til Oslo-aftalen fra 1993 – som blev kaldt "Protokollen om israelsk-palæstinensisk samarbejde vedrørende regionale udviklingsprogrammer" – og desuden opfordrede til yderligere

vigtige vand- og energiprojekter og andre projekter, som LaRouche havde bemærket var nødvendige i midten af 1970'erne.

Oase-planen fokuserede primært på at tackle den største barriere for udvikling i regionen – knapheden på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, der kunne omdanne det rigelige havvand til ferskvand. Og disse anlæg skulle ikke kun ligge på Middelhavskysten; de skulle bygges langs to nye kanaler: en, der forbinder Det Røde Hav med Det Døde Hav, og en anden, der forbinder Det Døde Hav med Middelhavet. For at gøre det klart, så er disse nye kanaler eller akvædukter ikke beregnet til fragtskibsfart, som et alternativ til Suez-kanalen – deres formål er at transportere vand. På grund af Det Døde Havs lave højde, som er mere end 400 meter under havets overflade, kan det strømmende vand også undervejs levere elektricitet fra vandkraft, som kan bidrage til at drive afsaltningsanlæggene og udviklingen mere generelt. Anlæggene kan også drives af de store mængder naturgas, der findes ud for Gazas, Israels, Libanons, Syriens og Egyptens kyster. Men vigtigst af alt opfordrer Oase-planen til at gå helt ud over vandkraft og kemiske brændstoffer ved at bygge atomkraftværker langs disse kanaler og ved Middelhavets og Det Røde Havs kyster for at producere rigelig elektricitet og afsalte havvand til at gøre de store ørkener i regionen grønne og til at drive en industriel proces i Palæstina, Israel, Jordan, Syrien, Libanon og Egypten.

Brugen af atomkraft til energi ville frigøre regionens kulbrinteressourcer, så de kunne bruges kemisk til at producere industrielle materialer gennem petrokemiske mellemprodukter.

De atomdrevne komplekser kunne bruge sikre gasafkølede højtemperaturreaktorer med stenbund af den type, der netop er taget i brug i Shidao Bay i Kina.

De nye menneskeskabte floder, der skabes ved afsaltning, vil i høj grad udvide potentialet for agroindustriel udvikling i

hele regionen og få ørkenerne – og økonomierne – til at blomstre!

LaRouche forklarede nødvendigheden af at udvikle nye vandkilder i en tale i 1994. LaRouche: "Man kan ikke imødekomme vandforbruget for en moderne befolkning, for både den palæstinensiske og israelske befolkning, under de nuværende forhold. Der er en konflikt om vand, fordi israelerne sandt at sige har brugt deres erobringer til at fratage vand fra alle. Det er en af konflikterne med Syrien om Golan-højderne. I Libanon involverer det Litani-floden og lignende emner."

Udviklingen af energi og vand skal ledsages af et netværk af transportinfrastruktur, der opgraderer den fysiske sammenhængskraft mellem alle regionens nationer og forvandler en konfliktfyldt region, en barriere for forbindelsesmuligheder, til et knudepunkt for interaktion, til en korsvej.

En motorvej, der forbinder Vestbredden med Gaza-striben, og som forbinder den palæstinensiske stat, er en absolut nødvendig del af dette netværk.

Regionale motorveje og jernbanenetværk vil gøre det muligt for hele området at operere fra en højere økonomisk platform. LaRouche foreslog også en udvidelse af Suez-kanalen med industrizoner på begge sider, en opgave, som Egypten har udført i de senere år. LaRouche har siden 1975 argumenteret for, at denne region, som er civilisationens korsvej og geografisk placeret mellem Det Indiske Ocean og Middelhavet og mellem Europa, Asien og Afrika, har en unik position som et industrielt og logistisk knudepunkt. Olie og naturgas vil være råstoffer til industriel produktion af plastik, maling og mange andre nyttige materialer, i stedet for at blive eksporteret som råmateriale, der primært bruges til simpel forbrænding.

Opgraderingen af tilgængeligheden for at muliggøre højere udviklingsniveauer har været et nøgleelement i Kinas foreslåede Bælte- og Vej-Initiativ i 2013.

At bruge denne region som en landbro mellem kontinenter, hvor stormagter som USA, Kina, Rusland og EU bidrager til udviklingen, vil stabilisere området og undervejs hjælpe med at cementere de bedre relationer mellem supermagterne, som vil have været en forudsætning for, at det kunne realiseres.

Videnskabeligt, teknologisk og kulturelt samarbejde og udveksling er nøgleelementer i den forandringsproces, som Oase-planen er udtryk for.

Ved at samarbejde om at bekæmpe ørkenen, snarere end hinanden, vil folk i regionen bedre kunne genkende det menneskelige i hinanden, menneskets fælles evne til at opdage naturens principper og forandre vores forhold til miljøet omkring os. Der findes ingen menneskelige dyr.

Så hvordan skal vi finansiere alt dette, og hvem skal betale?

3. Finansiering

En del af finansieringen vil komme fra finansiel bistand, som bliver gjort lettere ved at smede sværd om til plovjern, ved at omdanne det militær-finansielle kompleks' industri- og forskningskapacitet til produktiv anvendelse, som beskrevet i en undersøgelse fra EIR.

Bortset fra international bistand kan der opnås 100 milliarder dollars i kredit over et årti til genopbygning af palæstinensiske områder og den fulde opbygning af Oase-planens infrastruktur. Dette kan organiseres gennem udviklingsbanker, der er tilknyttet BRIKS-plus-nationerne, herunder Den Islamiske Udviklingsbank i Saudi-Arabien, Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Kina og andre nationale udviklingsbanker i den sydvestasiatiske region. De statslige investeringsfonde i de store regionale BRIKS-plus-lande kan bidrage til at kapitalisere disse udviklingsbanker til dette formål. Landene i Golfstaternes Samarbejdsråd har statslige investeringsfonde med en kapital på omkring 4 billioner

dollars. Denne kapital har traditionelt været placeret i finans-, bank- eller ejendomsaktiver fra det fallerede transatlantiske system. Nu er disse lande i stedet på udkig efter mere produktive investeringer i Eurasien og Afrika.

Denne investering kan udgøres af gunstige udviklingslån fra disse banker – for eksempel af 20 års varighed med en rente på 2% og en indledende afdragsfri periode på 5 år, hvis det er nødvendigt.

Afdragene på disse udviklingslån vil, i hvert fald hvis de ydes i den nærmeste fremtid, skulle betales af staten Israel, som er den stat, der i dag besætter og beskatter hele området Israel og Palæstina. USA, og måske andre nationer, som bestemt på en international freds- og udviklingskonference, bør være garant for disse gældsbetalinger.

Organiseringen af genopbygningsarbejdet og opbygningen af Oase-planens infrastrukturer kan organiseres under bemyndigelse af FN's fredsbevarende missioners militære logistiske enhed og FN's hjælpeorganisation for flygtninge i Palæstina og alle andre myndigheder, der er nødvendige.

Disse ordninger bør alle formelt vedtages af de involverede nationer inden for rammerne af en international fredskonference om Israel og Palæstina, som det haster med at få organiseret. Internationale forpligtelser til udvikling, både gennem disse særlige projekter og som et paradigme, skal indgås.

4. En fredsvision

At opnå fred i Sydvestasien, ikke kun mellem israelere og palæstinensere, men mellem alle landene i hele regionen, vil markere en ny epoke i menneskehedens historie, da en region, der er kendt for konflikt, forvandles til en region med forbindelsesmuligheder, der står ved korsvejen mellem tre kontinenter.

Oase-planen er ikke en fjern forhåbning om, hvad der kan opnås

mange år ude i fremtiden efter freden. Det er kun gennem et paradigme for internationale relationer, der understøtter denne tilgang, at fred overhovedet er mulig!

Der er et akut behov for at stoppe drabene, for en våbenhvile nu. Men lige så påtrængende er behovet for en vision om varig fred, der langt om længe vil forme en fredelig og fremgangsrig skæbne for regionen.

Hvert minut, krigen fortsætter, bringer mere død, mere bitterhed og større vanskeligheder med at opnå fælles velstand. Det må slutte nu!

Retfærdighed for dem der er døde, dem der er blevet såret, dem der har lidt, kræver, at den forfærdelige vold vækker det internationale samfunds samvittighed og intellekt, ikke blot for at sige "aldrig igen", men for altid at afslutte det geopolitiske paradigme, der er oprindelsen til de fleste konflikter i verden i dag. Oase-planen kan i dag ikke gennemføres som en ren regional plan – en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er påkrævet globalt.

Stemmerne fra det Globale Syd bliver stærkere og mere selvsikre. Moralsk autoritet, nu og i fremtiden, afhænger af, hvordan vi handler i dag.

5. Efterskrift

LaRouche skrev i 1978:

"Det eneste menneskelige er at give de dødes liv og lidelser mening, ikke blot ved at skabe fred i Mellemøsten, men ved at skabe grundlaget for en fred, som giver de nuværende og fremtidige generationer af palæstinensere og andre arabere et tilfredsstillende liv, og dermed et formål og en opfyldelse af de dødes hellige liv."

Dette gælder også for israelere. Hvad med dig? Vil du handle for at skabe mening i livet for dem, der er omkommet? Vil du være en stemme for fred og udvikling?

—

Jeg vil gerne takke dig for at se med. Hvis du vil vide mere om Oase-planen, og om hvordan du kan støtte LaRouche-organisationens bestræbelser på at gøre den til virkelighed, så følg linket her og i videobeskrivelsen. Og hvis du ikke allerede har tilmeldt dig og slået notifikationer til, så sørg for at gøre det for at holde dig opdateret om udviklingen af denne vision.

Støt Oase-planen ved at skrive under her:
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/support_the_larouche_oasis_plan_for_peace_and_development_in_southwest_asia

Rafah står over for en overhængende humanitær katastrofe

De halvanden million mennesker, der er blevet presset ind i Rafah af den israelske militære operation, står over for en endnu værre katastrofe, da Israel overvejer at fortsætte sin offensiv i den sydlige ende af Gazastriben. Al Jazeera rapporterer, at panikken vokser blandt palæstinenserne i Rafah af den simple grund, at de ikke har andre steder at tage hen, når de israelske kampvogne begynder at rulle mod dem. "Det folk oplever i den sydlige del af Gazastriben, er en stigning i angreb fra luften, landjorden og havet," siger en Al Jazeera-reporter fra Rafah.

"Gaza er et af de tættest befolkede steder på jorden, og Rafah er nu det tættest befolkede sted i Gaza. Enhver form for militær indsats eller luftangreb vil forstærke risikoen for uforholdsmæssige angreb," siger Omar Shaki, direktør for Israel-Palæstina hos Human Rights Watch. Befolkningstætheden i

Rafah rapporteres at være så høj som 22.000 mennesker pr. kvadratkilometer.

Norsk Flygtningehjælp (NF) advarede i en erklæring her til morgen om, at israelske landoperationer i Rafah vil føre til flere civile dødsfald og også risikere at standse humanitære hjælpeoperationer. "En udvidelse af fjendtlighederne kan gøre Rafah til en zone med blodsudgydelser og ødelæggelse, som folk ikke vil kunne undslippe. Der er ingen steder, folk kan flygte hen," siger Angelita Caredda, Flygtningehjælpens regionale direktør for Mellemøsten og Nordafrika. "Forholdene i Rafah er allerede forfærdelige, og en omfattende israelsk militæroperation vil føre til endnu flere tab af civile liv. Hjælpearbejdere har kæmpet med usikkerhed og utilstrækkelig hjælp i månedsvis. Angreb i områder, hvor de leverer mad, vand og husly, betyder, at denne livreddende støtte vil blive vanskeliggjort, hvis ikke helt indstillet."

NF advarede om, at en yderligere forværring af de humanitære forhold i Rafah ville være katastrofal, da der allerede er sygdom og sult blandt den fordrevne befolkning. "En NF-vurdering af ni herberger med 27.400 civile i Rafah viste, at folk ikke havde drikkevand, brusere eller personlige hygiejneartikler. Herbergerne arbejdede med 150% kapacitet, mens hundredvis af fordrevne tilbragte natten på gaden. Der blev rapporteret om sygdomme som hepatitis A, mave-tarmbetændelse, diarré, kopper, lus og influenza alle de steder, der blev undersøgt. Udvidede fjendtligheder i Rafah kan få den humanitære indsats til at kollapse," skriver FN's ReliefWeb i dag med henvisning til NF-rapporten.

Foto: Wikimedia Commons

Gaza: Israels militæroperation i Rafah vil være fatal for fordrevne civile og humanitær bistand

The Norwegian Refugee Council udgav følgende udtalelse den 8. feb. 2024 her.

Israels militære operationer omkring Rafah og opfordringer til et omfattende militært angreb på det overfyldte område, hvor over en million er fordrevet, vil føre til flere civile dødsfald og risikere, at hjælpesystemet i Gaza går i stå, advarede Norsk Flyktningshjælp (NF) i dag.

“En udvidelse af fjendtlighederne kan forvandle Rafah til en zone med blodsudgydelser og ødelæggelse, som folk ikke vil kunne undslippe. Der er ingen steder, folk kan flygte hen,” siger Angelita Caredda, Flygtningehjælpens regionale direktør for Mellemøsten og Nordafrika. “Forholdene i Rafah er allerede forfærdelige, og en total israelsk militæroperation vil føre til endnu flere civile tab. Hjælpearbejdere har kæmpet med usikkerhed og utilstrækkelig hjælp i månedsvis. Angreb i områder, hvor de leverer mad, vand og husly, indebærer, at denne livreddende støtte vil blive vanskeliggjort, hvis ikke helt stoppet.

Rafah, der er 63 kvadratkilometer stort, er nu det mest overbefolkede distrikt i Gazastriben med en gennemsnitlig befolkningstæthed på over 22.200 pr. kvadratkilometer, hvilket er fem gange så meget som før konflikten. Øget adgang til livreddende hjælp er afgørende for de 1,4 millioner palæstinensere, der nu er stuvet sammen i området – svarende til to tredjedele af Gazas befolkning.

Enhver yderligere forværring af de humanitære forhold i Rafah

vil være katastrofal, da der allerede er sygdom og sult blandt den fordrevne befolkning. En NF-vurdering af ni herberger med 27.400 civile i Rafah viste, at folk ikke havde drikkevand, brusere eller personlige hygiejneartikler. Herbergerne blev drevet på 150 procent af deres kapacitet, mens hundredvis af fordrevne tilbragte natten på gaden. Sygdomme, herunder hepatitis A, mave-tarmbetændelse, diarré, kopper, lus og influenza, blev rapporteret på alle de undersøgte steder. Udvidede fjendtligheder i Rafah kan få den humanitære indsats til at kollapse.

Militære operationer på landjorden i og omkring boligområder i Khan Younis er også blevet intensiveret, hvor de seneste forflytningsordrer har skubbet folk til udkanten af området og ind i Rafah. Disse forflytningsordrer har ikke inkluderet garantier for sikkerhed, indkvartering og tilbagevenden og udgør derfor en tvangsforflytning.

“Gentagne flytningsordrer udstedt af israelske myndigheder i løbet af fire måneders fjendtligheder har tvunget titusindvis af mennesker til at flygte flere gange til områder, der ikke er sikre, og hvor der ikke er husly til rådighed,” siger Caredda. “Palæstinensere bliver presset ind i små hjørner, smalle gyder og overfyldte beskyttelsesrum, mens boligområder fortsat bliver bombet.”

Israel udpegede oprindeligt nogle af flytteområderne som “sikre zoner”, men de er blevet kraftigt bombarderet. FN anslår, at 67 procent af Gazastriben, eller 246 kvadratkilometer, er omfattet af evakueringsordrer.

NF opfordrer Israel og de palæstinensiske væbnede grupper til at gå med til en øjeblikkelig våbenhvile, som er afgørende for at redde liv og optrappe den humanitære bistand.

Noter til redaktionen:

Mellem den 7. og 27. januar 2024 udførte NF en omfattende vurdering af 9 kollektive områder i Rafah-styret i Gaza med

fokus på demografi, sektorinterventioner og mangler samt lokalsamfundets behov.

Evakueringsdata er hentet fra OCHA's flash-opdateringer.

Ifølge det palæstinensiske statistiske centralbureau var befolkningstallet i området omkring Rafah 263.876 i begyndelsen af 2022. Siden fjendtlighederne er befolkningen steget til 1,4 millioner, en stigning på 5,3 gange.

Mens antallet af fordrevne anslås til at være 1,7 millioner, viser rapporter, at folk er blevet fordrevet gentagne gange. NF-hold har rapporteret om familier, der er blevet fordrevet fem eller seks gange, siden fjendtlighederne startede.

Mindst 69.000 boligenheder i Gaza er blevet ødelagt, mens 290.000 andre hjem er blevet beskadiget, ifølge NF-ledede Shelter Cluster. Mængden af affald overstiger 8.000.000 metriske tons og vil tage tre år at fjerne.

Foto: Creative Commons

Nedskæringer i UNRWA's finansiering truer palæstinenserne liv i Gaza og regionen, siger NGO'er

Udgivet af mange hjælpeorganisationer den 29. jan. 2024

Som hjælpeorganisationer er vi dybt bekymrede og oprørte over, at nogle af de største donorer er gået sammen om at suspendere finansieringen af United Nations Relief and Works Agency

(UNRWA), som er den vigtigste hjælpeorganisation for millioner af palæstinensere i Gaza og regionen. Dette sker midt i en hastigt forværret humanitær katastrofe i Gaza.

Suspensionen af donorlandenes finansiering vil påvirke den livsvigtige hjælp til over to millioner civile, hvoraf over halvdelen er børn, som er afhængige af UNRWA's hjælp i Gaza. Befolkningen er truet af sult, truende hungersnød og sygdomsudbrud under Israels fortsatte vilkårlige bombardementer og bevidste fratagelse af hjælp i Gaza.

Vi hilser UNRWA's snarlige undersøgelse af den påståede involvering af et lille antal FN-medarbejdere i angrebene den 7. oktober velkommen. Vi er chokerede over den hensynsløse beslutning om at afskære en livline for en hel befolkning fra nogle af de lande, der havde opfordret til at øge hjælpen i Gaza og til at beskytte humanitære hjælpearbejdere, mens de udfører deres arbejde. Denne beslutning kommer, efter at Den Internationale Domstol har beordret øjeblikkelig og effektive tiltag for at sikre humanitær bistand til civile i Gaza.

152 UNRWA-medarbejdere er allerede blevet dræbt, og 145 UNRWA-faciliteter er blevet beskadiget af bombardementer. UNRWA er den største humanitære organisation i Gaza, og deres levering af humanitær bistand kan ikke erstattes af andre organisationer, der arbejder i Gaza. Hvis ikke suspensionerne af finansieringen bliver omgjort, kan vi se et fuldstændigt sammenbrud i den allerede begrænsede humanitære indsats i Gaza.

Med omkring en million fordrevne palæstinensere, der har søgt ly i eller omkring 154 nødhjem, har UNRWA og hjælpeorganisationer fortsat arbejdet under næsten umulige forhold for at skaffe mad, vaccinationer og ferskvand. De lande, der suspenderer midlerne, risikerer yderligere at fratage palæstinenserne i regionen vigtig mad, vand, medicinsk hjælp og forsyninger, uddannelse og beskyttelse.

Vi opfordrer donorlandene til at bekræfte deres støtte til det vigtige arbejde, som UNRWA og dets partnere udfører for at hjælpe palæstinenserne med at overleve en af de værste humanitære katastrofer i vores tid. Landene må omgøre disse afbrydelser af finansieringen, opretholde deres forpligtelser over for det palæstinensiske folk og øge den humanitære bistand til de civile i Gaza og regionen, der er i akut nød.

Underskrevet:

ActionAid

American Friends Service Committee

Sammenslutningen af Internationale Udviklingsagenturer – Aida

Caritas Internationalis

Caritas MONA (Caritas Mellemøsten og Nordafrika)

CCFD-Terre Solidaire

Folkekirken Nødhjælp

Dansk Flygtningehjælp

Diakonia

Humanity & Inclusion/ Handicap International (HI)

International Council for Voluntary Agencies

INTERSOS

Johanniter International Assistance

MAG

Médecins du Monde Frankrig, Spanien, Schweiz, Canada, Tyskland

Kirkens Nødhjælp

Norsk Folkehjælp

Norsk Flygtningehjælp

Oxfam

Plan International

Plateforme des ONG françaises pour la Palestine

Première Urgence Internationale

Refugees International

Save the Children

War Child Alliance

Foto: Creative Commons

Helga Zepp-LaRouche til IPC-mødet den 9. februar 2024

Ikke korrekturlæst

9. februar 2024 (EIRNS)–ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; det er det 36. møde, vi har holdt i træk. Vi har ikke misset en uge, siden vi startede for et par måneder siden. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er ordstyrer i dag. Med mig er også mine medværter Dennis Small og Dennis Speed. I dag har vi en række meget spændende meddelelser. Vi har haft en massemobilisering på tværs af alle de mange forskellige organisationer, der deltager for at genetablere, for at bringe UNRWA-finansieringen tilbage til Palæstina. I betragtning af den

situation, der er lige nu, er det meget tydeligt, at mellem fjernelsen af finansieringen af UNRWA og den bogstavelige tilsaltning af jorden, der sker i Palæstina af Israel, er bevægelserne for at begå folkedrab stadig i gang. Vi er nødt til at sørge for at mobilisere os selv og blive ved med at organisere os. Vi vil høre en række af disse rapporter i dag. Folk har været ude og lave demonstrationer, gået til ambassader, lavet interventioner. Det har alt sammen været rigtig godt, og det er over hele verden. Så jeg er glad for at kunne bekendtgøre det.

Jeg vil nu gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche, så vi kan komme i gang her til morgen.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, jeg vil gerne hilse på jer alle sammen. I alle de ekstremt farlige udviklinger er det mest betagende og forfærdelige naturligvis det, der sker i Gaza lige nu. Premierminister Netanyahu afviste Hamas' tilbud om en aftale om frigivelse af gidslerne mod en våbenhvile og forskellige andre foranstaltninger. Som et resultat bliver situationen – det er næsten umuligt at beskrive. For ifølge forskellige organisationer, al-Jazeera og FN og så videre, er 1,5 millioner palæstinensere nu klemte sammen på et meget lille område i byen Rafah, hvor der normalt bor 220.000 mennesker. Nu er der mere end 1,5 millioner mennesker der. Så det er allerede en ufattelig humanitær situation, og nu har Netanyahu erklæret, at han har beordret IDF til at foretage en landinvasion i det område. Så folk har ingen steder at tage hen. De fik at vide af IDF, at de skulle forlade Gaza City og tage til Khan Younis; så blev den formodede sikre zone i Khan Younis bombarderet, og de tog til Rafah. Nu er der angreb fra luften, fra havet og fra land mod dette område. Jeg kan kun appellere til jer: Forestil jer, hvordan situationen er, og hvorfor vores handling er så absolut presserende. Hvis UNRWA bliver afskåret fra finansiering på nuværende tidspunkt, sagde

FN's generalsekretær Guterres for bare to dage siden, at UNRWA er uerstattelig; der er simpelthen ingen anden organisation, der kan levere mad, vand og lægehjælp end UNRWA. Så hvis man skærer i finansieringen af den, så må man drage sin egen konklusion. Du dømmes de mennesker, der er afhængige af hjælpen, til døden.

Ifølge Norsk Flygtningehjælp er der nu fare for, at Rafah bliver en zone med blodsudgydelser og ødelæggelse, og at folk ikke har noget sted at tage hen. 24 israelske organisationer har opfordret til en øjeblikkelig våbenhvile, og selv i det amerikanske etablissement er der åbenbart en vis erkendelse af, at dette ikke kan fortsætte for evigt. Der er en artikel i det seneste nummer af {Foreign Affairs} med overskriften "Israels selvdestruktion," som udkom i går, hvor de siger, at Netanyahu hverken har en vision eller en plan for, hvad der skal ske i efterkrigssituationen. Og at han i hele sin karriere tydeligvis har nægtet at have nogen idé om nogensinde at komme overens med palæstinenserne. Så rapporterer de om et møde, som Moshe Dayan, den tidligere chef for IDF, havde en dag i april 1956, hvor han deltog i begravelsen af en 21-årig Roi Rotberg, som var blevet dræbt af nogle palæstinensere dagen før. De citerer Moshe Dayan for at sige: "Lad os ikke skyde skylden på morderne, for i otte år har de siddet i en flygtningelejr i Gaza. Og for øjnene af dem måtte de se, hvordan deres land blev forvandlet fra deres fædres land til vores ejendom." Så når man citerer Moshe Dayan på denne måde, var der tydeligvis en tidligere periode, hvor Moshe Dayan bestemt ikke var nogen ven af palæstinenserne, men hvor der var en vis anerkendelse af, at der er en palæstinensisk side. Dette bliver offentliggjort i {Foreign Affairs}. Artiklen slutter med at sige, at Israel må række hånden ud til palæstinenserne og hinanden på grund af den meget splittede situation i Israel. De er nødt til at nå frem til et perspektiv om en levedygtig og respektfuld sameksistens. Hvad det er værd, vil jeg ikke gøre mig til dommer over.

Under alle omstændigheder nægtede Antony Blinken på en pressekonference i Tel Aviv at svare en journalist, der forsøgte at få et svar på, om Biden-administrationen ville støtte eller ikke støtte et forsøg fra Kongressen på at forbyde finansiering af UNRWA. Jeg kan kun sige, at vi virkelig er nødt til at optrappe vores mobilisering. Vi udsendte marchordrer i sidste uge. Vi har haft mange demonstrationer. Vi havde arrangører i forskellige lande, og vi vil høre nogle rapporter om, at de gik til ambassaderne og fik meget forskellige svar. Nogle ambassader nægtede helt at lytte til vores demonstranter; andre tilkendegav, at de godt kunne se den helt utrolige situation. Så jeg vil kun opfordre alle til at fortsætte med at gøre dette med maksimal hastighed.

Ellers må jeg som altid påpege, at den palæstinensiske situation, selv om den haster mest, fordi menneskers liv er på spil i den umiddelbare situation. Ikke desto mindre har vi faren for en optrapning til global krig. Det er ganske bemærkelsesværdigt, at den ungarske udenrigsminister, Péter Szijjártó, i går på et møde i FN i New York advarede om netop det. Han sagde, at de to situationer omkring Ukraine og Sydvestasien er ekstremt farlige, for hvis der tilføjes endnu et land, er der en umiddelbar fare for, at det fører til en regional og endda en global krig. Han appellerede til alle kræfter, FN's generalsekretær og alle medlemmer af FN om at arbejde sammen om en afspænding.

Jeg vil også gerne fortælle, at i Tyskland fortsætter militariseringen desværre ufortrødent. Inden udgangen af marts ønsker de at præsentere en operationel plan for Tyskland, hvor den tyske civile og militære infrastruktur skal integreres i NATO for at sikre NATO's opbygning på østfronten. Hvilket jeg også mener er noget, der absolut fører til en katastrofe. Jeg kan kun sige, at det interview, som Tucker Carlson lavede med præsident Putin, er bemærkelsesværdigt på mange måder, men et punkt, som jeg gerne vil fremhæve, og som Putin sagde med eftertryk, og som jeg finder bemærkelsesværdigt i den

nuværende situation, er, at han og Rusland på intet tidspunkt har lukket døren for muligheden for at samarbejde med Vesten. Jeg synes virkelig, det er noget, man bør tage op og diskutere, for medmindre vi bevæger os over i et andet paradigme, en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som integrerer alle lande på planeten, er vi på vej mod det, der helt sikkert vil blive Tredje Verdenskrig, hvis vi ikke ændrer det.

Jeg vil stadig opfordre til, at denne idé om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, på trods af den akutte palæstinensiske situation, ikke bliver lagt til side. Men at vi finder fora, hvor vi kan diskutere det, og får idéen seriøst ind i debatten.

Til sidst vil jeg blot nævne, at vi om to uger vil høre fra Haag-domstolen. De vil forvente en rapport fra Israel om, hvad de har gjort for at forhindre folkedrab. Lande, der også er relateret til det, fordi de sender våben til Israel, bør rapportere, hvilke fremskridt de har gjort. Den dato kommer tættere og tættere på. Jeg bør også bemærke, at den sydafrikanske udenrigsminister, fru Pandor, i går erklærede, at hun har en sikkerhedstrussel, og at hun måtte bede det sydafrikanske politi om at øge hendes sikkerhed. Det synes jeg også, det internationale samfund bør notere sig.

Afslutningsvis kan jeg kun opfordre jer alle til at fordoble jeres indsats og hjælpe med at opbygge den internationale fredskoalition, for det arbejde, vi skal udføre, er gigantisk.

Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi handler meget hurtigt, for situationen i Rafah er yderst presserende, så jeg kan kun bede alle om at hjælpe os med at nå ud til alle andre organisationer, som I er i kontakt med eller kender til, så vi kan gøre mest muligt, som f.eks. demonstrationerne foran ambassaderne og den slags ting. Jeg synes, det skal gøres med det samme.

Men jeg synes også, vi skal være opmærksomme på, at vi lige nu befinder os midt i en meget større historisk transformation, som er uden fortilfælde i verdenshistorien. Vi ser enden på ét system – den såkaldte regelbaserede orden – og jeg tror også, at den er ved at have sine sidste minutter i Gaza. For hvordan kan nogen tale om en regelbaseret orden, efter at Vesten har tolereret det, der sker dér? Det synes jeg er meget tydeligt. Det stod også klart allerede med Den Internationale Domstols afgørelse, at det ikke kun var palæstinenserne og Israels skæbne, der blev forhandlet om, men at det i virkeligheden handler om, hvorvidt der er et system af retssikkerhed? Er vi i en jungle, hvor loven om, at den stærkeste overlever, er det, der bestemmer, hvad der sker? Eller er der en orden, som vi stadig kan stole på, som det f.eks. kommer til udtryk i FN-pagten? Jeg synes, det er meget tydeligt, at det gamle neoliberale system med den regelbaserede orden netop har erklæret sin egen undergang med sine aktiviteter. Vi har et absolut påtrængende behov for en omdannelse til et nyt system, der på den ene side er baseret på den Globale Majoritet, som virkelig bevæger sig meget hurtigt fremad for at etablere et nyt system. Men vi kan ikke efterlade Vesten bag os, for jeg tror ikke, at NATO-landene vil opløses lige så fredeligt som Sovjetunionen i 1991. Så der er et indlysende behov for, at vi får befolkningerne i Vesteuropa og USA til at gå sammen med det Globale Syd. Jeg kan ikke se nogen anden måde at løse denne konflikt på end det. Jeg tror, Putin sagde det i sit interview, at han mener, at eliterne i især USA, men også i nogle andre lande, er nødt til at ændre mening.

Det kan jeg ikke få øje på lige nu, men jeg tror, at det, der sker, er, at masserne af mennesker på gaderne, som f.eks. landmændene i Europa, der virkelig er overalt i hundredtusindvis, slutter sig til. Jeg tror, vi er nødt til at sørge for, at de forstår, at de kæmper den samme kamp som landene i det Globale Syd. Derfor vil jeg svare [navn redigeret], at jeg tror, at det, du foreslår, kan lyde, du vil måske gerne gøre noget lignende, men jeg tror, at vi absolut

skal holde os til princippet om ikke-vold, fredelig direkte aktion i traditionen fra Mahatma Gandhi og Martin Luther King. For hvis vi ikke selv repræsenterer dette højere paradigme i vores handlinger, kan jeg ikke se, hvordan denne evigt tilbagevendende voldscyklus kan blive afbrudt.

Jeg tror, vi er nødt til at tage ved lære af det, vi tidligere diskuterede med "8:15"-forfatteren af Hiroshima-bogen, og det er den følelse, den ophøjede følelse og kærlighed til menneskeheden, som måske er stærkere end alle de ting, vi begræder her. Så hvis du ikke er enig i alt det, så lad os overveje den bedste måde at reagere på situationen. Men det er min holdning. Ikke at vi skal være passive; vi skal mobilisere som aldrig før. Men jeg tror, at vi i valget af værktøjer skal være ekstremt forsigtige, så vi ikke vælger den samme tilgang som dem, vi ønsker at overvinde.

NYHEDSORIENTERING JANUAR- FEBRUAR 2024:

Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets 40-års jubilæumskonference i Sverige

Den 7. februar 2024 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, talte søndag den 4. februar 2024 til jubilæumskonferencen for Schiller Instituttet i Sverige, som blev grundlagt for 40 år siden. I sin tale med titlen “Den store korsvej i 2024” satte hun mobiliseringen for Gaza i centrum. Hun fortalte, hvad det internationale Schiller Institut havde sat sig for at gøre for 40 år siden i en periode, hvor krigsfaren ligeledes var på et højdepunkt med mellemdistancemissiler, der kunne affyres efter varsel, og massive fredsdemonstrationer. Hun pegede også på året 1984, som var titlen på den bog, der beskriver den massehjernevask, vi nu lever i. Til sidst var der to spørgsmål, hvor hun kom tilbage til Gaza-mobiliseringen og behovet for overalt at gentage den proces, der fik Chicagos byråd til at stemme for en våbenhvile. Hun opfordrede også alle til at forstå, hvad der sker i det Globale Syd, som de fleste mennesker i Vesten ikke har nogen anelse om.

I sin velkomsttale til konferencen havde formand Ulf Sandmark præsenteret ideen om, at konferencen skulle udgøre et programpolitisk alternativ. Han sagde: “Vi står over for valget mellem en politik for fred gennem økonomisk udvikling sammen med det Globale Syd eller at blive ruineret af en oligarkisk politik med endeløse krige og endda risiko for verdenskrig.” Vores svenske samfunds frihed til at muliggøre vores liv og produktive muligheder er nu ved at blive fuldstændig afviklet under en næsten kolonial undertrykkelse fra EU, NATO, globalistiske virksomheder, det angloamerikanske finanssystem og krigsindustrien. Sverige støtter nu fåmælt NATO’s krige og Israels folkemord på palæstinenserne. Med “forsvarssamarbejdsaftalen” med USA, som blev underskrevet af forsvarsministeren i december 2024, vil Sverige tillade

tropper, som kun er underlagt udenlandske love, at komme ind i landet og lade dem operere uafhængigt på 17 svenske militærbaser. Dette er uden nogen restriktioner på at medbringe atomvåben. Schiller Instituttet har tilsluttet sig en aktionsgruppe for at forhindre Riksdagen i at blåstemple denne aftale den 8. maj. Vi har nu denne konference til at udstikke kursen for, hvordan Sverige vil genvinde sin frihed ved at genopbygge samfund, økonomi, uddannelse og kultur på en bred front, udtalte han.

Efter fru Zepp-LaRouches tale var der præsentationer på svensk af Hussein Askary, Schiller Instituttets internationale koordinator for Sydvestasien: "Verden har forandret sig: Bør Vesten samarbejde med det Globale Syd?"; af Kjell Lundqvist: "Hvordan Sverige blev bygget og kan genopbygges"; af Stephen Brawer: "Det filosofiske grundlag for genopbygning"; af Elias Dottemar: "Det fremtidige menneske"; og endelig Sandmark: "Hvordan kan genopbygningen finansieres?"

Om formiddagen havde Schiller Instituttets årsmøde i Sverige valgt den nye bestyrelse med Ulf Sandmark (formand), Kjell Lundqvist, Hussein Askary, Elias Dottemar, Stephen Brawer, Petra Karlsson og Jens Sundström.